

JAZZFLITS NUMMER 418

29 APRIL 2024

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

6 JAZZ OP DE PLAAT

Ches Smith, Kirsten Edkins, Jeremy Pelt, Daan Herweg, Ottla, John Lurie, Makrokosmos Orchestra e.a.

12 JAZZ OP HET PODIUM

Jazzahead! 2024, Joe Lovano Trio.

EN VERDER (ONDER MEER):

18 Sweet Georgia brown (R. Bergamin)

20 Discografie Eric Ineke (H. van Eeden)

21 Barney Wilen (Erik Carrette)

25 Scott Hamilton in beeld (J. Schoubs)

20,5 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 03 2024

NUMMER 419 KOMT 13 MEI UIT

BERICHTEN

Alexander von Schlippenbach met drie Duitse prijzen geëerd

Pianist, arrangeur, componist en free jazz-pionier Alexander von Schlippenbach (86) heeft drie Duitse prijzen gekregen. Allereerst mocht hij op 18 april in Keulen een Deutscher Jazzpreis in de categorie 'Levenswerk' in ontvangst nemen. Ook werd hij daar als 'Duitse pianist van het jaar' bekroond. "Zijn werk beweegt zich vakkundig tussen rigoureuze individualisme en een onbeperkte collectieve geest, tussen intellectuele architectuur en onvoorwaardelijke toewijding aan het spelproces", aldus de jury. Verder krijgt Von Schlippenbach op 3 juli de Jazzpreis Berlin 2024, een initiatief van de publieke regionale omroep RBB en het Land Berlin. Aan deze prijs is een prijzengeld van 15.000 euro verbonden. "Von Schlippenbach combineert op het hoogste muzikale niveau zowel luisteren en emotie, als berekening en spontane reactie", meent de jury van deze jaarlijkse prijs: "Voor hem zijn twaalftoonsmuziek en improvisatie geen tegenpolen; hij creëert er anarchistische en poëtische momenten tussen. Zijn fundamentele werk maakte de weg vrij voor veel hedendaagse kunstenaars."

Von Schlippenbach heeft sinds de jaren zestig een grote invloed gehad op de free jazz in Duitsland. Het Globe Unity Orchestra, dat hij in 1966 oprichtte en waarmee hij zijn eigen composities realiseerde en wereldwijde tournees maakte, was baanbrekend. Ook zijn trio met saxofonist Evan Parker en drummer Paul Lovens was decennialang een vaste waarde in de free jazzscene.

i a 77

JazzFlits

TOONAANGEVEND JAZZPERIODIEK SINDS 2003

JAZZAHEAD! 2024 HEEFT NEDERLANDS ACCENT

Van 11 tot en met 13 april vond in Bremen het internationale netwerkevenement **JAZZAHEAD!** plaats. Dit jaar stond de Nederlandse jazz centraal. Tal van Nederlandse formaties traden op in showcases en op het beursoonderdeel had de Nederlandse stand een prominente plek gekregen. In de stand was onder meer een paneel met Nederlandse jazzmedia te zien, waarop Jazzflits in een collage van gedrukte media figureerde. Een uitgebreid verslag van het onderdeel muziek treft u op pagina 12 en verder van deze Jazzflits. (Foto: Serge Julien)

Kenny Barron krijgt Deutsche Jazzpreis 'musicus van het jaar'

Pianist Kenny Barron heeft 18 april in Keulen een Deutsche Jazzpreis in de categorie 'Künstler des Jahres international' ontvangen. In de categorie 'Ensemble des Jahres international' viel deze eer te beurt aan de formatie Irreversible Entanglements. Tot de beste albums van het afgelopen jaar werden gekozen: 'The Omnicord Real Book' van Meshell Ndegeocello (internationaal), 'Awake' van Mirna Bogdanovic (Duitsland), 'The Living Collection' van Lesley Mok (debuut internationaal) en 'Opening' van Jakob Bänsch (debuut Duitsland). Het Immanuel Wilkins Quartet kreeg de Jazzpreis in de categorie 'Live Act des Jahres international'.

Céline Rudolph. (Foto: Jordana Schramm).

Enkele Duitse winnaars waren **Céline Rudolph** (beste zangeres), Angelika Niescier (beste houtblazer), Janning Trumann (beste koperblazer), het Shuteen Erdenebaatar Quartet (beste band) en Bendik Giske (beste musicus). In de jury van het prijzengala zaten onder anderen de musici Trilok Gurty en Aaron Parks, de Nederlandse programmeur Marieke Meischke en de Amerikaanse jazzcriticus Nate Chinen. De Deutsche Jazzpreis wordt sinds 2021 jaarlijks uitgereikt en is een initiatief van het Duitse ministerie van Cultuur. De prijzen werden dit jaar in 22 categorieën uitgedeeld. Elke winnaar ontvangt 12.000 euro prijzengeld.

De stralende winnaar: Jadi Peperzak. (Foto: Wim Roelsma)

GITARIST JADI PEPERZAK WINT CONSERVATORIUM TALENT AWARD 2024

Jadi Peperzak, student van Codarts Rotterdam, heeft 20 april de Conservatorium Talent Award 2024 gewonnen. De Mingus-prijs voor beste compositie kreeg Dimitris Karkoulias van het Prins Claus Conservatorium in Groningen. Chris Muller ontving de Ruud Bos Challenge, een nieuwe prijs voor het beste arrangement. Het jaarlijkse concours voor studenten van Nederlandse conservatoria vond in Podium Azijnfabriek in 's-Hertogenbosch voor de twaalfde keer plaats.

De deelnemers aan het concours volgen allen een bachelor- of masteropleiding aan een van de Nederlandse conservatoria en zijn als talent door hun opleiding aangemeld. Behalve de winnaar stonden dit jaar in de finale: gitarist Abel Ton, drummer Sima Dere, gitarist Tyler McCullough, zangeres Emma Hedrick, zangeres Nana Kruger, pianist Dimitris Karkoulias en saxofonist Camilo Bastidas. De zeven finalisten werden beoordeeld op instrumentbeheersing, samenspel, compositiebehandeling, onderscheidingskracht en presentatie. De jury, bestaande uit Aad van Nieuwkerk, Esther van Hees, Mischa Andriessen, Martyna van Nieuwland, Damiano Pascarelli, Pieter Hunfeld en Jan Menu, roemde Jadi Peperzak vanwege 'zijn enorme muzikale, fysieke en aanstekelijke energie'. Peperzak kreeg 5.000 euro aan prijzengeld. Als winnaar van de Award treedt hij 18 mei aanstaande op tijdens Jazz in Duketown.

Chris Muller won de Ruud Bos Challenge met het arrangement voor 'Specter shiitake' van gitarist Abel Ton. De prijs werd dit jaar voor het eerst uitgereikt. Acht arrangeurs maakten voor de Challenge een bigband-arrangement van een compositie van een CTA-finalist. Die werden tijdens de finale-avond uitgevoerd door de finalisten en het Paradox Jazz Orchestra onder leiding van Jasper Staps, die ook de coaching van de arrangeurs voor zijn rekening nam. Als prijs mag Muller voor zowel het Paradox Jazz Orchestra als het Metropole Orkest twee (betaalde) werken arrangeren voor het seizoen 2024-2025. De Mingus-prijs voor de beste compositie kreeg Dimitris Karkoulias voor zijn 'A little something'. De jury: "Het nummer had een harmonische, knap opgebouwde structuur, waarbij Karkoulias met zijn dynamische contrasten uit zijn comfortzone durfde te stappen." Het Conservatorium Talent Award-concours is een initiatief van het festival Jazz in Duketown.

Han Bennink trad op met gitarist Reinier Baas en saxofonist Ben van Gelder. (Foto: Jan Rathke)

Nederlandse jazzmusici prominent aanwezig bij opening Jazzahead!

Omdat de Nederlandse jazz dit jaar centraal stond tijdens het internationale netwerk- en showcase-evenement Jazzahead!, waren Nederlandse musici tijdens de openingsceremonie op 11 april in de Messe in Bremen prominent aanwezig. De foto's op deze pagina geven daarvan een impressie. Jazzahead! duurde dit jaar van 11 tot en met 13 april (zie ook het verslag van Serge Julien op pagina 12 van deze Jazzflits).

Pianist Ramón Valle en trompettiste Maite Hontelé kregen getweeën het publiek aan het zingen. (Foto: Jan Rathke)

Kika Sprangers en Tijn Wybenga leggen uit wat de Nederlandse jazzscene zo speciaal maakt. (Foto: Jan Rathke)

Het Vuma Levin Sextet. (Foto: Jan Rathke)

De Nederlandse delegatie stelt zich voor. (Foto: Jan Rathke)

Rotterdams Philharmonisch Orkest treedt op met WDR Bigband

Onder leiding van chefdirigent Lahay Shani geeft het Rotterdams Philharmonisch Orkest op 21 november samen met de WDR Bigband een optreden onder de noemer 'Jazz at the Philharmonic'. Het orkest speelt die avond in De Doelen Gershwins 'Pianoconcert' met pianist Makoto Ozone als solist. Ook zal de 'Notenkrakersuite' van Tsjajkovski te horen zijn. In een klassieke versie door het orkest en in een jazzversie door de WDR Bigband. Verder worden arrangementen van bekende standards gezamenlijk uitgevoerd. Als gastsolist is saxofonist Rom Shani geëngageerd.

De 'historical marker' voor Wes Montgomery in zijn geboortestad Indianapolis.

Wes Montgomery en Lee Morgan in geboortestad geëerd

Indianapolis eert sinds 6 maart gitarist Wes Montgomery met een zogenoemde 'historical marker'. Op die dag, 101 jaar geleden, werd Montgomery in deze stad geboren. Hij woonde er zijn hele leven. Het herdenkingsbord staat op een plek op vijf minuten afstand van de voormalige woning van de familie Montgomery. Wes woonde met zijn vrouw Serene en hun kinderen op nummer 1217 Cornell Ave, tot de woning moest wijken voor een snelweg. Ook trompettist Lee Morgan krijgt een 'historical marker'. Deze wordt op 30 april, de Internationale Jazzdag, onthuld en staat op de hoek van de 52nd en Chancellor Street in Philadelphia. Op die plek stond de Aqua Lounge waar Morgan in oktober 1971 een week optrad. Het was zijn laatste optreden in zijn geboorte- en woonplaats. Vier maanden later werd hij doodgeschoten. Bij de onthulling van het herdenkingsbord zullen familieleden van Lee Morgan aanwezig zijn. Ook saxofonist Billy Harper, ooit lid van het kwartet van Morgan, is van de partij.

KEEP AN EYE INTERNATIONAL JAZZ AWARD VOOR AMSTERDAMSE STUDENTENFORMATIE

De formatie Alice Leggett & Chaerin Im *Orchestra* (afgevaardigd door het Conservatorium van Amsterdam) heeft op 18 april in het Bimhuis (Amsterdam) de Keep an Eye International Jazz Award 2024 gewonnen. Op de tweede plaats eindigde het Temple University Quintet, dat deelnam namens het Boyer College of Music and Dance, Philadelphia. De Keep an Eye International Jazz Award is een jaarlijks concours voor studentenformaties uit diverse landen.

Voor de finale kunnen zich twee bands van het Conservatorium van Amsterdam plaatsen. Die rollen uit twee Amsterdamse voorrondes, waaraan tien formaties meedoen. De andere finalisten werden dit jaar afgevaardigd door het Boyer College of Music and Dance (Philadelphia), The School of Jazz & Contemporary Music at the New School (New York), de University of Music and Performing Arts (Graz), en de Musikene (San Sebastian). Deze veertiende editie stond de muziek van Carla Bley centraal. Alle bands arrangeerden en speelden een eigen versie van een stuk, dat ze konden kiezen uit een selectie van haar composities. De finalejury bestond uit (internationale) musici, docenten en professionals uit de cultuursector, te weten Mijke Loeven, Fay Claassen, Will Vinson, Joost Patocka, Frank Bolder, en Joachim Junghanss (voorzitter). Winnaar Alice Leggett ontving een bedrag van 3.000 euro. De nummer twee kreeg 2.000 euro prijzengeld. Het Sonic Choir of Love (Conservatorium van Amsterdam) mocht als winnaar van de aanmoedigingsprijs 1.000 euro in ontvangst nemen. Het beste Carla Bley-arrangement werd volgens de jury gemaakt door Noam Avnon en Pau Jorba (The School of Jazz & Contemporary Music at the New School, New York). Tot beste solist van het Conservatorium van Amsterdam werd bassist Ton Felices uitgeroepen. Altsaxofonist Eneko Diéguez uit San Sebastian was van de overige musici in de finale de beste solist.

FEMKE MOOREN IS 'UITZONDERLIJK TALENT' VAN AMERSFOORT WORLD JAZZ FESTIVAL 2024

De 21-jarige altsaxofonist Femke Mooren is dit jaar verkozen tot het 'Exceptional Endorsed Talent' (uitzonderlijk erkend talent) van het Amersfoort World Jazz Festival. Gedurende het festival zal ze met haar kwartet – met verder Eva Serrano Alarcon (bas), Kasyfi Kalyasyena (piano) en Laurens Buijs (drums) – eigen composities ten gehore brengen, maar zal ze ook optreden in andere bezettingen. Het Amersfoort World Jazz Festival is van 14 tot en met 18 augustus aanstaande.

Voor de komende festivaleditie zijn ook drie musici als 'artist in residence' (huisartiest) aangewezen. Saxofonist Houston Person en zangeres Deborah Brown figureren als 'huisartiest internationaal' en pianist Peter Beets als 'huisartiest nationaal'. Person en Brown zullen tijdens het festival in diverse combinaties optreden. Peter Beets treedt onder meer op met Mike Boddé op kerkorgel, zijn eigen New Jazz Orchestra en met trompettist Darren English. Naar Amersfoort zullen verder onder anderen het Edwin Korzilius & Frits Landesbergen Quartet, het Lex Jasper Quartet & zanger Edwin Rutten, zangeres Ntjam Rosie met Licks & Brains, en het Nationaal Jeugd Jazz Orkest met Maite Hontelé komen.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Nieuw solo-album van Pat Metheny op baritongitaar

Eind juli verschijnt bij BMG een nieuw solo-album van Pat Metheny op baritongitaar. Het is 'MoonDial' getiteld en bevat een aantal eigen stukken die hij afgelopen herfst schreef tijdens zijn 'Dream Box'-tournee. Maar ook onder meer Chick Coreas 'You're everything', Paul McCartney's 'Here, there and everywhere', Matt Dennis' 'Angel eyes' en de traditional 'Londonderry air' werden door Metheny opgenomen. Pat Metheny maakte al eerder solo-albums waarop hij de baritongitaar bespeelt: 'One Quiet Night' verscheen in 2003 en 'What's It All About' in 2011. Een eerste nummer van de plaat is nu al op YouTube te beluisteren: <https://tinyurl.com/y2e2xyvt>

Benefietconcert Jazz Foundation of America levert 1,3 miljoen dollar op

De opbrengst van het A Great Night in Harlem Gala 2024, het jaarlijkse benefietconcert van de Jazz Foundation of America, bedraagt 1,3 miljoen dollar. Het evenement vond plaats op 28 maart in het Apollo Theater in Harlem (New York). Tal van jazzgroten traden belangeloos op, onder wie zangeres Dee Dee Bridgewater met saxofonist George Coleman, Het Sun Ra Arkestra met Marshall Allen en Chuck D. De Jazz Foundation of America ondersteunt onder meer jazzmusici met medisch malheur, dakloze jazzmusici of musici die door rampspoed getroffen worden. Ook worden projecten opgezet om musici aan werk te helpen, bijvoorbeeld in de vorm van concertreeksen op scholen of in rusthuizen.

BRAD MEHLDAU EN TIJN WYBENGA IN OKTOBER OP JUBILEUMFEEST BIMHUIS

Pianist Brad Mehldau (met bassist Felix Moseholm en drummer Jorge Rossy), trompettist Chief Adjua (Christian Scott), pianiste Marta Warelis, en Fenix met onder anderen saxofoniste Kika Sprangers, zullen tijdens de komende oktobermaand optreden in het Bimhuis. De programmering heeft die maand een feestelijk tintje vanwege het vijftigjarig bestaan van het Amsterdamse podium.

De jubileumviering gaat zich voltrekken in en rondom de zaal aan het IJ, maar ook met concertregistraties op Bimhuis TV en muziek op andere locaties. Tijn Wybenga zal het feest op 31 oktober afsluiten met het resultaat van de Bimhuis Compositieopdracht die hij ontving. Hij gaat met zijn Brainteaser Orchestra 'nieuwe muziek met orkestrale grooves, samples, wilde improvisatie en spacey soundscapes' maken, aldus een persbericht. Het volledige feestprogramma wordt later dit jaar gepresenteerd. Het Bimhuis startte vijftig jaar geleden aan de Oudeschans in Amsterdam als concertzaal van de Beroepsvereniging voor Improviserende musici (BIM). Daartoe werd een oude meubelzaak op initiatief van Hans Dulfer, Willem Breuker en Misha Mengelberg tot podium omgebouwd. Het was een plek voor en door musici, waar de nieuwste muziek te horen was en waar op basis van de nog steeds geldende BIM-norm werd betaald. Musici van over de hele wereld, zoals bassist Charles Mingus, saxofonist Archie Shepp, pianist Cecil Taylor, orkestleider Sun Ra en saxofonist Pharoah Sanders waren te gast aan de Oudeschans. Daar was ook altijd plek voor nieuwe Nederlandse initiatieven, conservatoriumstudenten en ontmoetingen tussen musici van alle generaties. In 1984 vond er een grootscheepse verbouwing plaats en werd de zaal als amfitheater vormgegeven. Sinds 2005 is het Bimhuis gevestigd aan het IJ in Amsterdam. Tegenwoordig staat de concertzaal op eigen benen. Het podium en de belangenvereniging, onder de nieuwe naam BiMpro, opereren thans los van elkaar.

BRITSE TOETSENIST KIT DOWNES BEKROOND MET PAUL ACKET AWARD 2024

De Britse toetsenist Kit Downes is bekroond met de Paul Acket Award 2024. Hij krijgt zijn onderscheiding, een sculptuur, op 13 juli tijdens het North Sea Jazz Festival in Rotterdam. "Kit Downes is een briljant artiest, componist en improvisator, die in verschillende artistieke contexten innoveert", aldus jurylid Raluca Baicu (programmeur van North Sea Round Town, BIRD en De Doelen).

De jury met verder Annamajja Saarela (G Livelab, Finland), Jermaine Kanbier (Bimhuis, Nederland) en Roel Vanhoeck (Bozar, België) stelde een lijst van 21 kandidaten voor de Award op. Leden van het Europe Jazz Network konden vervolgens een stem uitbrengen op de genomineerden. Uiteindelijk rolde Downes als grootste stemmentrekker uit de bus. Downes treedt 13 juli met de formatie ENEMY tijdens het North Sea Jazz Festival op. De Paul Acket Award wordt jaarlijks door de organisatoren van het festival uitgereikt aan een artiest die een bredere publieke erkenning verdient voor zijn of haar buitengewone muzikale kwaliteit. Eerdere winnaars van de voorheen Bird Award waren onder anderen pianist Eve Risser (2023), pianiste Kris Davis (2022), gitarist Julian Lage (2019), pianiste Kaja Drakslar (2018) en saxofonist Donny McCaslin (2017).

JAZZ OP DE PLAAT

KIRSTEN EDKINS
Shapes & Sound
Cohearent Records

De muziek van saxofoniste Kirsten Edkins lijkt idiomatisch aan te sluiten bij een tijd die al ver achter ons ligt. Haar historisch bewustzijn en de moderne techniek hebben geleid tot het zeer delicate album 'Shapes & Sound'. De plaat is archeologie en avontuur in een.

Kirsten begon op haar zestiende met een veelzijdige loopbaan als muzikante, bandleider en docente. Ze studeerde aan de Eastman School of Music en is actief in de muziekscene van Los Angeles, in uiteenlopende samenwerkingen. Ze deed inspiratie op bij muzikale helden als Eddie Harris, Joe Henderson en Joe Lovano. Als performer toerde ze door de VS, Canada en Zuid-Amerika.

Op 'Art & Soul', haar eerste album onder eigen naam, werkte zij samen met saxofonist Bob Sheppard en toetsenist Larry Goldings. Op 'Shapes & Sound' zet zij een volgende stap op weg naar een eigen stem. Op elk stuk op dit uitdagende album vertelt ze een eigen verhaal. De samenwerking binnen haar ensemble is voorbeeldig. De spelers bewegen zich als kameleons door de materie.

Veruit de meeste luisteraars zullen de muziek horen via een 'stream', maar dat doet sound engineer Kevin Gray te kort. De opname van het album vond plaats in zijn bijzondere studio. Kirsten Edkins klopte aan bij Gray met de Blue Note Hackensack-studio van Rudy Van Gelder in gedachte. Als je vinyl uitbrengt, ben je het aan jezelf verplicht om je project te laten masteren door mensen die van de grammofoonplaat houden en er echt in geloven, meldt hij op zijn website. Zijn ultieme doel is het combineren van het beste dat analoge techniek en digitale formats kunnen bieden (meer info: <https://www.cohearent.com/>).

'Shapes & Sound' is dan ook alleen op vinyl en niet op cd uitgebracht. Het geluidsbeeld is breed, diep en genuanceerd. Het spel van de muzikanten klinkt dan ook zeer realistisch en intens. Kirstens composities en arrangementen passen perfect in het klankbeeld dat zij herinterpreteert. De wijze waarop Kirsten Edkins melodische muziek kneedt tot een eigen geluid, heeft geleid tot een album dat tot 'grijs draaien' uitnodigt.

Roland Huguenin

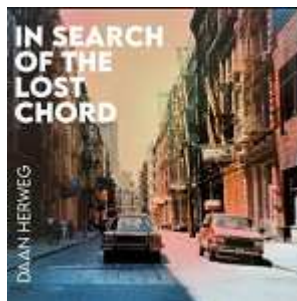
Bezetting:

Kirsten Edkins (sax),
 Lemar Guillary (trombone),
 Gerald Clayton (piano),
 Ahmet Turkmenoglu (contrabas),
 Chris Wabich (drums).

Luister hier naar Sweet Pickels:
<https://youtu.be/kydsCpNQA3I>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

DAAN HERWEG
In Search Of The Lost Chord
Eigen beheer

'Search Of The Lost Chord' is pas het tweede eigen album van pianist en componist Daan Herweg. Hij verdiende zijn brood als 'sideman' in de jazz en als toetsenist bij Caro Emerald en Lange Frans & Baas B. Na zijn eerste jazzplaat 'Lucid Musings', die hij tien jaar geleden uitbracht, bleef het stil op het jazzvlak qua eigen werk. Hoewel Herweg plannen had voor een snelle opvolger, kwam die er tot nu toe niet. Het overlijden van zijn ouders in 2018 en 2019 zette Daans leven op zijn kop.

Hij bleef als pianist actief maar het duurde – mede door corona - tot dit jaar voor hij zijn tragische ervaringen een stem kon geven in muziek. Op 'In Search Of The Lost Chord' staan tien eigen stukken, die Herweg opnam met een pittige formatie. Inspiratiebron waren niet alleen Daans ouders maar ook zijn man Alf Ingvald aan wie hij een nummer opdraagt. De plaat is allesbehalve een somber album geworden. Herweg en zijn collega's houden het soepel en licht.

De tracks zijn alle rechttoe-rechtaan jazznummers met latin-invloeden, maar hoorbaar met plezier en gedreven vakmanschap ingespeeld. Iedereen krijgt de ruimte voor een eigen inbreng. Herweg zelf is logischerwijze veel aan het woord en swingt er lustig op los met een beschaafd toucher. In 'Onderweg naar Bloemfontijn' eert Daan zijn vader. 'Tonight' is een ode aan zijn moeder. Heel fraai zijn de woordloze vocalises van Henk Kraaijeveld in de titelsong.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Daan Herweg (piano),
 Matthias van den Brande (sax),
 Lorenzo Buffa (bas),
 Jeroen Batterink (drums)
 + Suzan Veneman (trompet), Henk Kraaijeveld (zang).

Bekijk hier een video over het album:
<https://tinyurl.com/dt78m2yf>

JOHN LURIE
Painting With John
Royal Potato Family

Er zijn van die musici die je ooit in het hart hebben geraakt, waarbij je snakt naar nieuwe muziek. Multi-instrumentalist John Lurie is er zo een. Ooit viel ik in de jaren negentig voor zijn Lounge Lizards, maar hun laatste album dateert van 1998. Zo af en toe 'google' je dan weer eens op zijn naam en dan zie je dat hij acteert, schrijft en schildert en nog veel meer, maar muziek maken even minder. En dan ligt daar opeens 'Painting With John (Music from the original TV series)'; de muziek van de gelijknamige HBO/MAX-serie. (bekijk hier de trailer: <https://tinyurl.com/26zmz2cx>) Het intelligente alternatief voor de overbekende Bob Ross-schilderfilmpjes. Lurie als schilder, maar ook als componist en muzikant. Albums met film- en tv-muziek zijn muzikaal gezien vaak geen thematische eenheid. Een album met filmmuziek lijkt vaak meer een schetsboek met kleine en grotere op zichzelf staande miniatuurtjes. Dat komt natuurlijk doordat de verschillende stukken reageren op, en een ondersteuning zijn van, de verschillende beeldscènes waar ze voor gemaakt worden. Het voordeel is dat je met zo'n schetsboek in de hand ineens wel heel veel kanten van de desbetreffende componist hoort. Zo vergaat het me ook met 'Painting With John'. 56 nummers verdeeld over drie cd's waarmee Lurie wat mij betreft in één klap zijn muzikale afwezigheid van jaren goed maakt. Wat een rijkdom aan ideeën, geluiden, composities en dus genot. Lurie op banjo, gitaar, sopraansax en klarinet. Om Lurie's muzikale afwezigheid te begrijpen is het belangrijk om te weten dat hij de ziekte van Lyme heeft opgelopen en daarna ook nog kanker kreeg. Hij trok zich terug als schilder op een Caribisch eiland en dacht nooit meer in de openbaarheid te komen en toen was daar zijn televisieserie met zijn eigen muziek: "Maybe the last thing I do." En dan, als supertoetje op dit alles, het geweldige filmpje op YouTube dat een inkijkje geeft in de totstandkoming van deze prachtmuziek. Allemaal oude rotten geconcentreerd aan het werk. Ik mag toch hopen dat daar straks nog veel meer van verschijnt. **Jaap Lampe**

Bezetting o.a.:

John Lurie (zang, spreekstem, banjo, gitaar, sopraansax, klarinet), Evan Lurie (piano), Doug Wieselmann (klarinet, tenorsax), Billy Martin, Smokey Hormel (gitaar), Steven Bernstein (trompet), Clark Gayton, Curtis Fowlkes (trombone), Michael Blake (tenorsax), Calvin Westin (drums).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/4jkvbrxf>

RICHARD NELSON/MAKROKOSMOS ORCHESTRA
Dissolve
Adhyâropa Records

Dit is muziek om eens live te beluisteren. Mét het complete vijftien-koppige orkest – een nieuw, zeer professioneel ensemble uit New York - en in een zaal waar al dat koper en al dat slagwerk goed tot hun recht komen. Dus geen traditionele zaal voor klassieke muziek, want daar krijg je gewoonlijk een galm die leidt tot één oorverdovende geluidsbrij.

Hiermee lijkt een uitvoering ver weg. Maar musici zijn volhardend, iets wat alleen al blijkt uit deze productie. We horen op 'Dissolve' drie lange stukken voor groot orkest. De tegendraadse, tijdrovende composities, de praktische zaken die komen kijken bij het bijeenbrengen van zo'n omvangrijk orkest in zo'n dure studio, het vinden van een label dat hiervoor is te porren – dit alles kan alleen tot stand komen dankzij een toewijding die elders in de wereld nauwelijks is te vinden. Respect!

Met andere woorden: je weet maar nooit. Misschien staat Richard Nelson met zijn Makrokosmos Orchestra wel ooit op een Nederlands podium. Wat we dan zullen horen, zal ook de recensenten niet makkelijk afdgaan. De muziek is volgens de begeleidende pr-tekst 'airy, often pointillistic, time-defying and spatially unsteady', waarbij geregeld sprake is van 'uneasy ruminations' en 'monolithic opening statements'.

Toe maar. De recensent moest niet zozeer denken aan de bigband-traditie als wel aan (komt-ie:) Charles Ives, de tijd van de 'third stream', Richard Wagner en de films van Hitchcock. Wat dat laatste betreft: geregeld worden kalme passages onderbroken door scherpe dissonante stoten die hemel en aarde doen vergaan.

Je schrikt je wezenloos. Bernard Herrmann, de huiscomponist van de griezelregisseur, was het er vast mee eens geweest. Er zijn ook rustige intermezzo's met laag, donker koper, die je zou kunnen opvatten als de 'ballad' die voor contrast zorgt op de setlijst. Het is voor recensenten verleidelijk om te zoeken naar gemakkelijk in kaart te brengen intenties; zoals die van Joris Teepe, die met 'The American Dream Today' een auditief portret maakte van een land, in de greep van de waanzin. Nelson doet daar niet aan; de titels mogen voor zichzelf spreken en de drie stukken mogen in willekeurige volgorde worden afgespeeld. Nelson schrijft gewoon de noten die hem boeien.

Wat verder opvalt, is de nadruk op compositie. Ooit waren improvisatie en swing prominente onderdelen van de jazz, tegenwoordig staat steeds vaker de compositie centraal. Zo ook hier; de incidentele solo's zijn van secundair belang, versterken slechts wat de componist heeft genoteerd. De roots in dansmuziek zijn ook ver te zoeken.

Maar dat doet geen afbreuk aan de kwaliteit. Het is gewoon een keuze van een componist en bandleider die met bewonderenswaardige inzet zijn eigen gang gaat. **Jeroen de Valk**

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/4tummuee>

OTTLA
Vogel
 Unday Records

'Vogel' is het tweede album van de Belgische groep Ottla, onder leiding van gitarist Bert Dockx (onder meer bekend van Dans Dans). Sinds het titelloze debuutalbum (uit 2019) is de band ingedikt tot een kwartet, maar muzikaal borduurt 'Vogel' voort op die eersteling. Het repertoire is divers, en tussen de door de breaks en het dansante gevoel gekenmerkte opener, 'Espejo' en het dito slotnummer, 'So long, tiger!', laat Ottla verschillende kanten van zichzelf zien. Zo staat het vriendelijke 'Droomvogel' (met een melodieuze gitaarlijn en een krautrock-achtige synthesizersequences) naast het rauwe 'Duck'. Hierin horen we onder meer een weerbarstige tenorsaxsolo van Thomas Jillings, die ook verantwoordelijk is voor de synthesizerpartijen. In het slepende 'Don't cry' levert hij dan weer een fraaie klarinetsolo die aan Jimmy Giuffre doet denken. In de thema's gaat de gitaar vaak gelijk op met de sax of klarinet, wat zorgt voor een herkenbaar bandgeluid. Basgitarist Gerben Brys en drummer Louis Evrard zorgen voor scherpe grooves die zowel de rockachtige als de meer jazzmatige nummers voortstuwen. Het maakt 'Vogel' tot een fijne plaat, voor liefhebbers van muziek op de grens van (avant-)rock en jazz.

Herman te Loo

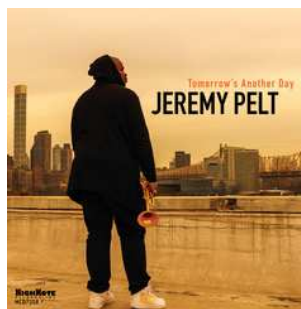
Bezetting:

Thomas Jillings (tenorsax, klarinet, synthesizers),
 Bert Dockx (gitaar, composities),
 Gerben Brys (basgitaar),
 Louis Evrard (drums, percussie, gitaar).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/55z4t3st>

JEREMY PELT
Tomorrow's Another Day
 HighNote records inc.

In Jazzflits 376 uit mei 2022 schreef ik over het album 'Soundtrack' van trompettist Jeremy Pelt dat hij deed denken aan de lyrische Miles Davis uit de jaren vijftig en zestig met soms uitstapjes naar de elektrische Miles uit de jaren zeventig. Op zijn nieuwe album 'Tomorrow's Another Day' heeft Pelt de stap naar de nieuwe tijd definitief gezet. Het is zijn meest experimentele album tot nu toe. Experimenteel en modern in de context van deze tijd. Er wordt lustig digitaal geknipt en geplakt en aan knopjes gedraaid door vooral de deelname van drummer/technoloog Deantoni Parks, die onder meer werkte met visionaire artiesten als Meshell Ndegeocello en André 3000. De nieuwe band van Pelt bestaat verder uit vibrafonist Jalen Baker, gitarist Alex Wintz, bassist Leighton McKinley Harrel en nog een drummer, Allen Mednard en op twee tracks Frank LoCraсто op toetsen. Gelukkig blijft de glasheldere en sfeervolle trompet van Pelt in de meeste nummers zonder probleem de boventoon voeren. Daaronder klinkt een modern ensemble dat goed aansluit bij de moderne geluiden uit de jazzscenes van Londen en Chicago. Wat ik fijn vind om te horen is dat de klassieke instrumenten (bas, gitaar, drums, vibrafoon) herkenbaar blijven klinken. Wat dat betreft staat Pelt net als in 2022 in twee werelden. De muziek heeft in de meeste nummers een energieke 'drive' die mij in nummers als 'No A.I.' en 'Basquiat' driftig doet mee-tappen. Ga door op deze weg, Jeremy!

Jaap Lampe

Bezetting:

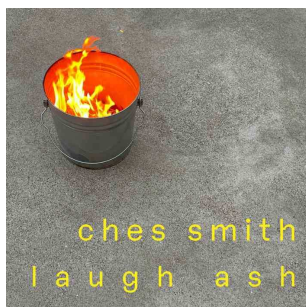
Jeremy Pelt (trompet), Jalen Baker (vibrafoon),
 Alex Wintz (gitaar), Frank LoCraсто (Fender Rhodes,
 piano) Leighton McKinley Harrell (bas, elektrische bas),
 Allan Mednard, Deantoni Parks (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/2t34yrs8>

CHES SMITH
Laugh Ash
Pyroclastic Records

De Amerikaanse slagwerker/componist Ches Smith schildert in het boekje bij zijn nieuwe album, 'Laugh Ash', een lang en ingewikkeld ontstaansproces. Het componeer- en opnamewerk kostte hem maanden. Hij breidde melodische of ritmische cellen uit tot gelaagde structuren, uitgaande van de instrumentgroepen: stem, blazers, strijkers, slagwerk. Daarnaast bestaat zijn muzikale bagage uit een flinke koffer vol met minimal music, krautrock, hiphop, Haïtiaanse voodoo-muziek, klassieke kamermuziek, jazz en elektronische muziek. Elk van de negen stukken op het album draagt wel elementen van dit alles in zich, maar is uniek in de samenstelling ervan. Vanuit zijn eigen instrumentarium drijft hij het ensemble meedogenloos aan, en vanaf het openingsnummer, 'Minimalism', heeft hij je als luisteraar meteen bij de kladden, om je slechts heel af en toe los te laten, zoals in het pastoraal aandoende 'Unyielding daydream welding'. Veel van de muziek is complex en gelaagd, maar met zijn unieke talent weet Smith het nergens te laten voelen als onnodig ingewikkeld. 'Disco inferred' (met zijn woordspelige titel, zinspelend op de grote hit van The Trammps) bevat listig in elkaar gesmede blazers- en strijkerslijnen, terwijl de basgitaar van Shazhad Ismaily een schijnbaar simpele basis levert. Nate Wooley voorziet het geheel van een vocale, kneedbare trompetsolo. 'Sweatered webs (Hey mom)' opent met kamermuziekklinken waar Ismaily een reggae-baslijn onder zet, terwijl Shara Lunon haar tekst als 'spoken word' toevoegt. James Brandon Lewis is hier de topimprovisator die uitpakt met een rondborstige tenorsaxsolo. Elke track, maar zeker ook het album als geheel, voelt als een muzikale achtbaan, die je duizelend achterlaat. Bij elke nieuwe ronde ontdek je dan weer nieuwe vergezichten. Het is nog maar april, maar dit kon voor mij wel eens het album van het jaar worden (niet dat we bij Jazzflits aan dat soort lijstjes doen, overigens). **Herman te Loo**

Bezetting:

Shara Lunon (stem), Nate Wooley (trompet), Anna Webber (fluit), Oscar Noriega (klarinetten), James Brandon Lewis (tenorsax), Jennifer Choi (viool), Kyle Armbrust (altviool), Michael Nicholas (cello), Shazhad Ismaily (basgitaar, keyboards), Ches Smith (drums, percusie, vibrafoon, elektronica, composities).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/7cn2zmpm>

SRDJAN IVANOVIC
Modular
ruedesbalkan.org

Er zijn cd's die erin glijden als boter met suiker, maar voor deze cd moet u toch wat meer moeite doen. Maar schrik niet; dat wordt beloond. De gelaagdheid van de muziek van Srdjan Ivanović laat zich niet zomaar vlotjes wegluisteren. De muziek wint bij herhaling aan zeggingskracht, details en schwung. Srdjan Ivanović is een veelgevraagde drummer, Bosnisch van geboorte, opgegroeid in Griekenland, tot muzikale wasdom gekomen aan de conservatoria in Nederland en uiteindelijk neergestreken in Parijs. Dit is zijn debuut-cd met een eigen band genaamd Modular. Het is een groep van wisselende samenstelling met een krachtig modern geluid. In zijn rol als slagwerker is Srdjan duidelijk aanwezig, maar ook dienstbaar. Geen lange drumsolo's, dus veel ruimte voor de andere muzikanten met in een fraaie hoofdrol Manu Codjia, die zijn gitaar laat zingen met lange noten. In veel van de stukken klinkt een zweem van de Balkan door. Maar ook de Franse hit 'Sous le ciel de Paris' komt langs en als afsluiter dient een ingetogen versie van George Harrisons 'While my guitar gently weeps', met een fraai intro van bassist Yoni Zelnik en natuurlijk de eerder genoemde Manu Codjia. De groep Modular speelt avontuurlijke jazz voor de liefhebber die meer wil dan makkelijke deuntjes en de gelijknamige cd is daar een eerste proeve van.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Srdjan Ivanović (drums), Manu Codjia (gitaar), Yoni Zelnik (bas), Olivier Laisney (trompet), Ludivine Issambourg, Magic Malik (fluit), Christophe Panzani (tenorsax).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/2z592wre>

MICHEL STEKELENBURG SEPTET**Catharsis****Challenge Records**

Het thema van de nieuwste cd van gitarist Michiel Stekelenburg (44) is pittig: het album 'Catharsis' weerspiegelt volgens de hardrocker die jazz'er werd 'de innerlijke strijd tussen kwetsbaarheid en kracht van de mannelijke identiteit en het vinden van evenwicht tussen deze tegenstrijdige gevoelens'. Ga er maar aan staan. Stekelenburg zal gedacht hebben: hier heb ik veel mannen voor nodig. Hij stelde daarom een septet samen met muzikanten met wie hij eerder musiceerde.

Stekelenburg componeerde negen stukken waarin hij de luisteraar een inkijkje geeft in de complexiteit van zijn innerlijke mannelijke gevoelswereld. De diepere lagen zijn ongetwijfeld aanwezig, maar omdat alle stukken instrumentaal zijn, kan Michiel zich niet met tekst uitdrukken. Het is dus een kwestie van de cd vaak draaien en op je laten inwerken. Of het lukt tot de ziel van de maker door te dringen, zoals hij graag wil, zal per individu verschillen.

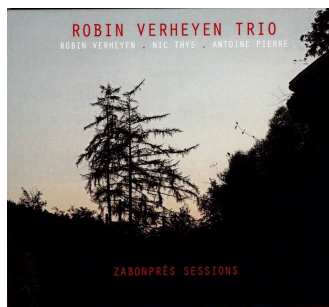
Simpel vast te stellen is dat het septet gecompliceerde stukken heeft opgenomen waarin veel jazz zit, maar ook rock. We hadden van Michiel niet anders verwacht. Met name de drie blazers krijgen alle vrijheid een vriendschappelijk robbertje met elkaar te vechten maar trekken ook gedisciplineerd samen op. Stekelenburg rockt, maar speelt ook fraaie subtiele gitaarlijnen. Hij dringt zich niet op de voorgrond. 'Catharsis' is een - met zorg en passie gemaakt - zowel introvert als extravert groepsproduct.

Hans Invernizzi**Bezetting:**

Michiel Stekelenburg (gitaar),
Jesse Schilderink (sax), Tom Ridderbeekx (trompet),
Sam Thomas (trombone), Sjoerd van Eijck (piano),
Thomas Pol (contrabas), Jasper van Hulten (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/29m33fks>

ROBIN VERHEYEN**Zabonprés Sessions****Flak Records**

Het trio dat te horen is op 'Zabonprés Sessions' is driekwart van het Belgische Taxi Wars. Maar de afwezigheid van zanger Tom Barman is niet het enige verschil met die band. Saxofonist Robin Verheyen, bassist Nic Thys en drummer Antoine Pierre presenteren zich hier nadrukkelijk als jazztrio, onder nominale aanvoering van de eerste. In juni vorig jaar waren ze te horen in Zabonprés, een voormalig restaurant in de Ardennen, waar ze in de intieme setting een bevlogen concert neerzetten. Uit dat concert werd dit album samengesteld, met twee Monk-stukken als boekensteunen, met daar tussenin twee composities van Verheyen en de standard 'I'm getting sentimental over you'. Wild of eigenzinnig gaat het er niet aan toe, maar de drie laten gewoon horen hoe gerijpt ze inmiddels als jazzmuzikanten zijn. Dat is bijzonder, als je bedenkt dat Verheyen net de veertig heeft aange-tikt en Pierre een prille dertiger is. De opener, 'Let's cool one', draagt in de frasering wel wat sporen van het werk van Steve Lacy, zij het dat de Belg een heel ander geluid uit zijn sopraansax haalt. Het lome 'Blue Monk', waarmee de cd afsluit, is een versie waar de componist ook zeker met tevredenheid naar zou hebben geknikt. Het fijne uptempo-stuk 'Roscopaje' staat ook op de lessenaars bij Taxi Wars als Barman even een stap terugdoet. Hier zorgt het voor een mooi contrast met het medium-tempo repertoire. De andere Verheyen-original, 'Onkish', is uiteraard een hommage aan Monk, die zich ook in Rollins-contreien lijkt te bevinden.

Herman te Loo**Bezetting:**

Robin Verheyen (sopraansax, tenorsax),
Nic Thys (bas),
Antoine Pierre (drums).

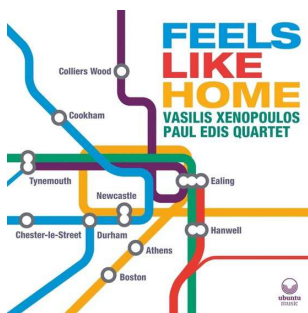
Bekijk een video van set één van het concert:

<https://youtu.be/jocTL6WWQD8?feature=shared>

VASILIS XENOPOULOS & PAUL EDIS QUARTET

Feel Like Home

Ubuntu Music

Dat Vasilis Xenopoulos een liefhebber is van de grote tenorsaxofonisten uit de jazz is overduidelijk. Gelukkig heeft hij zelf ook geen klein geluidje. Daarmee maakte hij al eerder een klinkend eerbetoon aan saxofonist Dexter Gordon. De cd 'Feel Like Home' maakte hij samen met pianist Paul Edis. Edis is in de Britse mainstream-jazz geen kleine jongen. Hij heeft al vele projecten met een heel breed scala op zijn conto; van jeugdorkesten tot koorwerken. Hij heeft een waslijst aan cd's gemaakt en speelt in vele groepen. 'Feel Like Home' is een fijne mainstream-cd geworden met voornamelijk eigen nummers en als openingsknaller 'Going home' op een melodie van Antonin Dvorák. Xenopoulos blaast met een vette tenorsound en Paul Edis toont zich een beheerste, maar swingende pianist. Zijn fraai gearticuleerde begeleidingsakkoorden passen in de lange traditie van jazzpiano. Ook zijn solo's getuigen van veel kennis van de jazz, waarbij zijn soepele 'timing' past in de traditie van Hank Jones, Barry Harris en vele andere grote jazzpianisten, waarvan de namen inmiddels wegglijden in de voortschrijdende tijd. Van Edis' hand zijn ook de vele fraaie nummers, die klinken alsof ze vijf decennia geleden al op het repertoire van de saxofonisten Sonny Stitt of Johnny Griffin stonden. Ook Xenopoulos schrijft welluidende songs, getuige 'From something to somewhere' en de uitsmijter 'Mikey's samba'. De ritmesectie speelt als twee handen op één buik met een stuwende bas van Adam King en vrolijk, huppelend slagwerk van Joel Barford. De cd 'Feel Like Home' staat vol met luistervriendelijke jazzmuziek, die u gerust tijdens een verjaardagsfeestje kunt opzetten.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Vasilis Xenopoulos (saxen, fluit),
Paul Edis (piano),
Adam King (bas),
Joel Barford (drums).

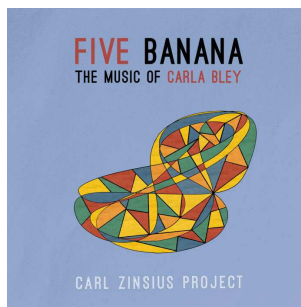
Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=GY4xOgJ-MBE>

CARL ZINSIUS PROJECT

Five Banana (The Music Of Carla Bley)

Eigen Beheer

Het is eigenlijk vreemd dat de muziek van de vorig jaar overleden componiste/pianiste Carla Bley zo betrekkelijk weinig gespeeld wordt. De jonge Duitse drummer Carl Zinsius vond dat ook, en zo verzamelde hij in de regio Keulen een internationaal kwintet om zich heen om zich over haar stukken te buigen, onder wie twee Nederlanders: saxofonist Alex Scott en pianist Willem Suilen. De eerste drukt duidelijk zijn stempel op het bandgeluid, waarin hij een goed koppel vormt met de Spaanse klarinettiste Anais Pasanau Miró. Helaas horen we haar niet in alle tracks, maar in 'Jesus Maria' refereert haar klarinetmelodie aan de beroemde versie van het Jimmy Giuffre Trio op album 'Fusion'. Scott mag in zijn eentje aan de slag met het bopachtige 'Donkey', waar hij een klassiek tenorgeluid laat horen, en de ballad 'Dreams so real' waarmee het album afsluit. Maar het bijzonderste solomoment is weggelegd voor bassist Conrad Noll, die in 'Sad song' zo hoog strijkt dat een nietsvermoedende luisteraar er misschien wel een theremin of zingende zaag in zou kunnen horen. Het album 'Five Banana' was er gebaat bij geweest als er meer van dit soort verrassende elementen in hadden gezeten. Want hoewel de arrangementen degelijk zijn en er goede solo's te horen zijn, blijft de algehele indruk toch wat braaf. Er is niks mis met respect tonen voor het origineel, maar Zinsius en zijn collega's zijn misschien iets te zeer onder de indruk van Bley geweest om er iets heel eigenzinnigs mee te doen.

Herman te Loo

Bezetting:

Alex Scott (tenorsax, sopraansax),
Anais Pasanau Miró (klarinet, basklarinet),
Willem Suilen (piano),
Conrad Noll (bas), Carl Zinsius (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/4s4a3htx>

JAZZ OP HET PODIUM

JAZZAHEAD! 2024

Datum en plaats:

11 tot en met 13 april 2024,
Messe, Kulturzentrum Schlachthof, Bremen

Voor de 18de keer vormde Bremen van 11 tot en met 13 april het toneel van de grootste vakbeurs ter wereld voor de jazzmuziek: Jazzahead!. Tijdens iedere editie staat een partnerland centraal. Dit jaar was dat Nederland.

Elk jaar reizen in april duizenden vertegenwoordigers uit ruim zestig landen naar de Noord-Duitse stad: musici, festivalorganisatoren, clubeigenaren, boeiers, promoters, vertegenwoordigers van labels en journalisten, iedereen die iets betekent in de jazz komt naar de MESSE BREMEN en het naastgelegen Kulturzentrum Schlachthof voor de nieuwste ontwikkelingen en projecten. Het is dé plek om te netwerken.

De keuze van Nederland als partnerland uitte zich in een ruim opgezette beursstand waar je met vertegenwoordigers uit de Nederlandse jazzindustrie in gesprek kon gaan. Daarnaast waren er paneldiscussies over het North Sea Jazz Festival en jazzonderwijs. Plus een galaconcert van trompettist Maite Hontelé en het Nationaal Jeugd Jazz Orkest met als speciale gasten pianist Ramón Valle en fluitist Ronald Sniijders. Ook traden er diverse Nederlandse jazzacts op tijdens de Jazzahead! Clubnight in het centrum van Bremen.

Want naast vakbeurs is Jazzahead! een showcasefestival. Ook dit jaar koos een onafhankelijke jury uit ongeveer achthonderd aanmeldingen veertig acts voor een showcase. Acht daarvan werden verzorgd door Nederland. En dat vertaalde zich in een kleurrijk palet. Jazzflits bezocht een handvol van de Nederlandse showcases. De Nijmeegse saxofoniste en componiste **Kiki Sprangers'** Large Ensemble maakte meteen grote indruk met fraaie composities vol lyriek en melancholie die hier en daar wat van de ruimtelijke atmosfeer oproepen van het klassieke werk van de Pat Metheny Group. De engelenzang van haar vocalisten vloeiden prachtig samen met Sprangers' sax- en klarinet spel, terwijl de strijkers, Franse hoorn en piano het geheel grandioos aanvulden met als afmaker een rijke ritmische ondersteuning van bas en drums. Een betoverende performance. [vervolg in de rechterkolom...](#)

Kiki Sprangers en haar Large Ensemble.
(Foto: Eric van Nieuwland)

De Nederlandse stand op Jazzahead! (Foto: Eric van Nieuwland)

Gitarist **Reinier Baas** en saxofonist **Ben van Gelder** zijn onderling een vertrouwd tandem: de twee muzikanten deelden al dik tweehonderd keer het podium met elkaar. Tijdens Jazzahead! produceerde het duo een dusdanig vol geluid dat het soms leek of er meer musici op de bühne stonden. Van Gelder imponeerde met prachtige lyriek in zijn spel, terwijl de altijd innovatieve Baas dynamisch snarenwerk afleverde. Soms maakte het tweetal een onverwachte bocht, maar telkens keerden Baas en Van Gelder op tijd weer terug. Het zijn dit soort voorbeelden van huzarenstukjes die de Nederlandse jazzscene zo interessant maakt.

Van een ander kaliber was de **Guy Salomon Group**. De drummer en componist waar de band zijn naam aan ontleent, toonde zich een veelzijdige muzikant. Met zijn groep, inclusief puik vierkoppige blazerssectie, nam hij de nodige afslagen met geïmproviseerde elementen waarin hij de geest van het Willem Breuker Kollektief oproep, voorzien van een flinke dosis humor à la Frank Zappa. Het ging van jazz naar punk en van swing naar polka. Een van de opvallendste bandleden was de geweldige Deense gitarist Teis Semey, die met zijn ruwe en toch melodische spel later zijn eigen trio **Raw Fish** presenteerde. Ook dat collectief was niet voor een gat te vangen. Semey werd door zijn collega's aangevuld met elektro geluiden en explosieve drumrit- [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

mes uit hiphop. Een eclectisch collectief. Dat ging ook op voor het twaalfkoppige **Marmoucha Orchestra**. De showcase van dit bonte gezelschap was nog geen vijf minuten onderweg of de voorste rijen stonden al te dansen op een vlamme fusie van Noord-Afrikaanse klanken, invloeden uit het Midden-Oosten en elementen uit jazz en pop. Een feestje dat menig festival op z'n kop kan zetten. Naast deze acts waren er ook showcases van saxofoniste Tineke Postma, bassist Alessandro Fongaro en BOI AKIH. Wat opviel bij de optredens was de diversiteit in stijlcombinaties en het internationale karakter van de diverse acts: een smeltkroes van culturen. Dat gaf de muziek extra cachet en zorgde voor avontuur.

Maar daar was Nederland niet uniek in. Dat gold ook voor veel andere buitenlandse acts waaruit Jazzflits een dozijn hoogtepunten selecteerde. Zo biologeerde het Oekraïense collectief **DZ'OB** het publiek met een elektro-akoestische fusie van jazz en folklore waarin dreigende melodieën, met een prominente plaats voor de fagot, werden voortgestuwd door urgente ritmepatronen. Ook de Israëlische klarinettist **Oran Etkin** leunde op folkloristische elementen. Zijn project 'Open Arms' fuseerde op meeslepende wijze traditionele geluiden uit onder andere Tsjechië en Zimbabwe op een bed van levendige akoestische jazz. En Etkin's landgenoot **Ariel Bart** bleek een ware ontdekking op de mondharmonica. Er speelde zich een hoop drama en melancholie af in haar stukken, die ergens het midden hielden tussen folkmuziek uit het Midden-Oosten en Europese geïmproviseerde muziek. Maar met haar lyrische spel, waarin geen enkele noot werd overgeslagen, drong ze diep de ziel binnen van de toeschouwers.

Liefhebbers van vocale jazz werden al op de eerste dag getraakteerd door **Yumi Ito**. Deze Zwitserse pianiste met Poolse en Japanse roots speelde op overtuigende wijze pop met jazz en klassiek van haar onlangs verschenen release 'Ysla'. Haar loepzuivere zang en scats waren een streling voor het oor. Maar, het was de Libanese zanger en dichter Rabih Lahoud die met zijn groep **Massaa** – waarin ook een prominente rol was weggelegd voor gitarist Reentko Dirks – een staande ovatie kreeg voor zijn indringende en emotioneel geladen vocalen waarmee hij de harten stal van menig luisteraar.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

De Guy Salomon Group. (Foto: Eric van Nieuwland)

De Israëlische klarinettist Oran Etkin. (Foto: Eric van Nieuwland)

De Franse trompettist daoud. (Foto: Eric van Nieuwland)

Ook Groot-Brittannië stelde niet teleur. Het Schotse **Mama Terra** dompelde het publiek onder met smaakvolle jazz/soul van de hand van pianist en componist Marco Cafolla. Diens spel plus de vocalen van Rachel Lightbody gaven de muziek een spiritueel tintje. Pianist en componist **Sultan Stevenson**, een van de snelst groeiende namen uit de Londonse jazzscene, riep in de verte wat van McCoy Tyner en Herbie Hancock op. Maar het was die typische Britse vibe waardoor de muziek zo fris klonk. En met Joel Waters had Stevenson een grandioze drummer bij zich. Hoewel veel acts uit Europa kwamen, trok Jazzahead! ook de [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

verre oorden aan. Bijvoorbeeld **Yonglee & The DOLTANG**. Dit rondom de Koreaanse pianist en toetsenist Yonglee opererende kwintet presenteerde een niet onverdienstelijke en zelfs verrassende mengeling van stuwende jazzfusion met progressieve rockinvloeden, spacy elektronica en toefjes klassiek. Innovatief en fascinerend, maar niet altijd even makkelijk werd het bij het Mexicaanse trio **Antiánima**. Eigenlijk was de showcase één lange compositie die meer dan eens van de hak op de tak sprong in een explosieve cocktail van jazz, punk, free jazz, progressieve rock, elektronica en hiphop, daarbij ondersteund met visuele beelden om het geheel aan te kleden. Met zijn debuutalbum 'Good Boy' op zak en optredens als 'support act' voor Erik Truffaz en Lakecia Benjamin, was nu Jazzahed! aan de beurt voor de Frans-Marokkaanse trompettist **daoud**. Aanvankelijk kwam de muzikant wat nonchalant en grappend over. Maar vervolgens nam hij alle twijfel weg met een overtuigende performance vol 'catchy' opgewekte composities waarin zijn warme, rijke en volle toon mooi contrasteerde met vibrafoon en keyboards binnen zijn strak 'groovende' band. Na daoud mocht zijn Keniaanse evenknie **Christine Kamau** het podium op. En hoewel Kamau de beste bedoelingen had, kwam ze niet altijd zelfverzekerd over. Dat werkte door in haar spel, dat soms onzuiver was. Hoe dan ook bleef het totaalplaatje overeind met haar fijne band, die jazz, funk en hiphop aaneenreeg. Tot slot vormde pianiste en componiste **Shuteen Erdenebaatar** een van de interessantste nieuwkomers. Hoewel klassiek opgeleid, kwam ze in haar huidige thuisbasis München terecht in de jazz. Vorig jaar verscheen Erdenebaatars debuutalbum 'Rising Waters'. Haar klassieke achtergrond hoorde je terug in de complexe thema's van de composities. Anderzijds maakte Erdenebaatar indruk met intense improvisaties samen met haar drie Duitse bandleden.

Jazzahead! 2024 blonk uit in diversiteit. Niet alleen in Nederland, maar ook buiten de grenzen is sprake van een multicultureel speelveld waarin de muzikanten tradities en culturele invloeden uit eigen land verwerken in creatieve en inspirerende werkstukken. Jazz is nog steeds fris, hip, cool, avontuurlijk en bovenal plezierig. Drie dagen lang was Bremen het jazzcentrum van de wereld.

Serge Julien

JAZZ IN BEELD ARBENZ/OSBY/KRIJGER

Op zaterdag 13 april speelde bij Hot House Leiden het trio **Arbenz/Osby/Krijger**. Met op de foto's van boven naar beneden: Greg Osby (sax), Arno Krijger (hammondorgel) en Florian Arbenz (drums). Een bijzonder orgeltrio waarvan vorig jaar het album 'Targeted' uitkwam. Hoogtepunt van het concert: 'Freedom jazz dance' van Eddie Harris. **Foto's en tekst: Marcel Schikhof**

JOE LOVANO TRIO

Bezetting:

Joe Lovano (tenorsax), Marilyn Crispell (piano), Carmen Castaldi (drums).

Datum en plaats:

6 april 2024, LantarenVenster, Rotterdam.

Er is chemie tussen saxofonist Joe Lovano, pianiste Marilyn Crispell en drummer Carmen Castaldi. Je mag hun trio dan ook best een formatie van de buitencategorie noemen. LantarenVenster was 6 april de tweede halteplaats van een tour die de drie een paar dagen eerder startten in Californië. Het concert was opgebouwd uit stukken van de drie albums die ze tot nu toe maakten: 'Trio Tapestry' (ECM, 2019), 'Garden Of Expression' (ECM, 2021) en 'Our Daily Bread' (ECM, 2022). In de eerste stukken overheerste een wat sombere, verwarde sfeer. Er klonken brokkelige frasen en zinnen. De musici schommelden tussen stilte en intense dramatiek, in een soms haast atonale klankwereld. Lovano declameerde flarden van verhalen zonder iets op te dringen. Soms leken het innerlijke dialogen, die hij wispelend vormgaf. Zijn noten zijn terloops en lijken niet bedoeld om te behagen of om een vastomlijnd idee over te brengen. De essentie zat vaak in het 'filmische' dat hij opriep. Het werd wat koddig toen Lovano de tenorsax bespeelde met zijn linkerhand en zijn rechterhand gebruikte voor rammelend handslagwerk. Dat verandert als hij kleine gongs aanslaat. De klank daarvan vloede fraai samen met de sax.

Het tegenspel van Crispell en Castaldi transformeerde het klanktapijt in een orkestraal ensemble. Castaldi meanderde in een eigen universum, zonder enig effectbejag. Crispell schiep bijzondere cadensen waardoor de muziek regelmatig totaal veranderde. Haar lyriek was schilderachtig, confronterend en buitengewoon authentiek. In enkele lange solo's creëerde zij kleurrijk drama. Naarmate het trio meer op stoom kwam, gingen de tempi omhoog en zwol de toon aan. Het trio bouwde voor mijn gevoel een haast oneindige spanningsboog die steeds werd gevoed met nieuwe impulsen. Lovano's spel werd gaandeweg meer ontspannen en meer gericht op melodie. Bijzonder was nog zijn 'bezweringsri-tueel' op de taragot; een Hongaars blaasinstrument met het uiterlijk van een klarinet en een klank die lijkt op de de sopraansax.

Roland Huguenin

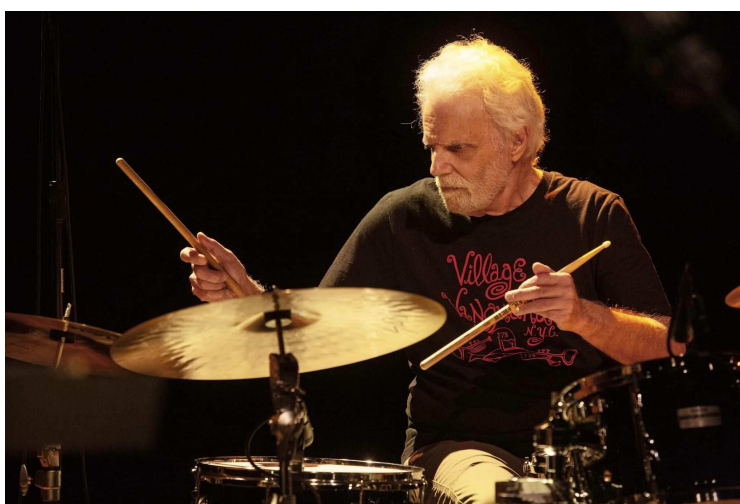

Lovano bespeelt de tenorsax en is in de weer met 'rammelend' slagwerk. (Foto: Joke Schot)

Pianiste Marilyn Crispell. (Foto: Joke Schot)

Er is chemie tussen de drie musici. Je mag dit Joe Lovano Trio daarom best een formatie van de buitencategorie noemen.

Drummer Carmen Castaldi. (Foto: Joke Schot)

VARIA

Ook met de ziekte van Parkinson blijft René van Helsdingen spelen

Meer dan dertig jaar reisde pianist René van Helsdingen (67) voor optredens met zijn 'stagebus' over de wereld. De omgebouwde stadsbus met uitklapbaar podium was zijn visitekaartje. In de zomer van 2017 kreeg hij tijdens een plaatopname last van een trillende rechterhand. De ziekte van Parkinson, zo bleek. De diagnose kwam keihard aan, vertelt hij woensdag 10 april in het dagblad Trouw: "Ik was angstig; kon ik überhaupt nog pianospelen?" Van Helsdingen ondervond dat zijn tremor erger wordt door spanning: "Ik kan niet meer tegen de stress van het podium, dan raak ik in paniek." Daardoor is de 'stagebus' nu verleden tijd, maar Van Helsdingen wil wel blijven optreden. En dat kan ook, vertelt hij, als hij zich maar volledig op zijn spel concentreert: "Ik heb altijd geleerd dat je contact met het publiek moet maken, een praatje tussen nummers door. Dat doe ik niet meer, dat kost allemaal rekenkracht die mijn hersenen nodig hebben voor mijn spel." Enige spanning blijft echter wel nodig op de bühne: "Ik moet wel in een 'flow' kunnen raken als ik speel. Het is de kunst om die balans te vinden." Gaat het een keer 'mis', dan is er ook geen man overboord, zegt Van Helsdingen: "Als alles begint te schudden en trillen, speel ik het akkoord gewoon mee op die cadans. Ik ben improviserend muzikant, dus ik kan doen wat ik wil." Door de ziekte is hij een andere muzikant geworden; de jachtige loopjes zijn verdwenen: "Mijn muziek wordt rustiger, volwassener." Ook zijn 'timing' is niet meer wat het geweest is: "Als het goed is, zit je muziek 'in the pocket'; met het gevoel dat het swingt. Maar ik merk dat ik een beetje achterloop. Dit probleem 'tackle' ik door alleen nog met vaste muzikanten te spelen. Als ik vastloop met mijn rechterhand, nemen zij het over." Op het moment werkt Van Helsdingen aan een nieuw solo-album. Het is gewijd aan zijn ziekte en zal uit twee delen bestaan: 'Fractions', over wat kapot is gegaan, en 'Healing', over hoe je daar goed mee omgaat. Van Helsdingen: "Als ik niet speel, dan gebeurt er niets meer. Ik heb zestig jaar mijn best gedaan om een beetje piano te leren spelen. Nu moet ik het doen."

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Albert 'Tootie' Heath. (Bron: Wikipedia)

OVERLEDEN

Albert 'Tootie' Heath, 3 april 2024 (88)

Amerikaanse drummer. Broer van bassist Percy en saxofonist Jimmy Heath. Maakte platen onder eigen naam voor O'Be, Muse en Sunnyside, en met zijn broers voor Columbia, Antilles en Concord. Begeleidde sinds de jaren vijftig tientallen van musici van naam sinds de jaren vijftig, onder wie John Coltrane, Cannonball Adderley, Wes Montgomery, Art Farmer, René Thomas, Coleman Hawkins, Ray Brown, Milt Jackson, Ben Webster, Herbie Hancock, George Cables, Dave Pike, Theo Croker en Ethan Iverson. (hve)

VARIA

Ruud Bergamin geeft jazzworkshop in Normandië.

Ook dit jaar is er weer een zomerse jazzworkshopweek in Normandië, Frankrijk, onder leiding van de Rotterdamse saxofonist en Jazzflits-medewerker Ruud Bergamin. In de week van 17 tot en met 24 augustus gaat hij met de deelnemers een hele week jazzstukken instuderen en geeft hij allerlei improvisatietips. De week wordt afgesloten met een concert in het plaatselijke kerkje. Een aantal workshopplaatsen is al vergeven, maar er is nog plek voor een bassist en een paar blazers. Iedere deelnemer verblijft deze week in een eigen kamer. Ruud Bergamin stuurt de arrangementen met luistervoorbeelden ruim van tevoren op, zodat iedere deelnemer goed voorbereid aan de workshop kan beginnen. Tijdens de week is er volop gelegenheid om solo's verder te ontwikkelen.

Meer info: <https://veenjazzexpressions.nl/Zomerweek>

JAZZ OP HET WITTE DOEK

BLUE GIANT

120 minuten | Japan | 2023
Tachikawa Yuzuru (filmmaker)
Hiromi Uehara (muziek)

Eind maart is een opmerkelijke film in roulatie gegaan. Opmerkelijk omdat het een avondvullende 'anime' betreft, maar vooral omdat deze 'film noir' een 'coming of age' is van drie jonge mannen die tot bloei komen door zich op jazzmuziek te storten. 'Blue Giant' van filmmaker Tachikawa Yuzuru, is een meeslepende bewerking van Shinichi Ishizuka's gelijknamige manga. Het verhaal vertelt over een ontluikende vriendschap die sterk leunt op de wil om talent en ambities te vertalen in succes. Via een mix van animatietechnieken werd een boeiend muzikaal avontuur leven ingeblazen. De kijker wordt geconfronteerd met een wonderschoon getekend en pakkend verhaal. Hoewel alle personages zijn verzonnen, komen zij tot leven in een jongensdroom die misschien wel tamelijk voorspelbaar is, maar geen moment verveelt omdat het verhaal in die vorm nodig is om de (film)muziek van pianiste-componiste Hiromi Uehara tot leven te wekken. Nadat de tiener Dai een saxofoon heeft opgepakt, neemt hij zich voor om later te worden herinnerd als een jazzheld. Hij verlaat zijn saai bestaan om de bruisende nachtclubs van Tokio te veroveren. Met de getalenteerde pianist Yukinori en de onervaren drummer Shunji, vormt Dai het jazztrio JASS. Zwoegend jagen zij hun dromen na. Misschien wel door hun naïviteit bereiken ze hun doel. Hun gedrevenheid wordt beloond met roem. Die groeit langzaam uit tot de levenskracht van de 'Blue Giants', de helderste en heetste sterren aan het jazzfirmament.

'Blue Giant' was begin van het jaar een publieksliefeling op het Rotterdamse filmfestival IFFR. Het intieme verhaal ontroert, zonder sentimenteel te worden. De onweerstaanbare (concert)scènes komen tot bloei onder invloed van de meeslepende (film)muziek van Hiromi.

Roland Huguenin

Mocht 'Blue Giant' niet in een theater bij u in de buurt (meer) te zien zijn, dan is de film ook gewoon thuis te bekijken via bijvoorbeeld www.pic.nl.

Bekijk de trailer van 'Blue Giant'
hier: <https://youtu.be/WvGbuOqOsaw>

De 'Blue Giant'-filmposter (zie de bespreking in de linkerkolom).

VARIA

Jazzfestivals bieden inkijkje in programma

Vier jazzfestivals hebben recentelijk (een deel) van het programma van dit jaar bekendgemaakt. **Jazz at the Dockyard** (Den Helder, 9 juni) heeft Broken Brass, het Joris Teepe Trio, Smandem, Ramón Valle & Maite Hontelé, en het Teus Nobel Trio te bieden. Het **Zeelandjazz Festival** kondigt de komst aan van het Teus Nobel Trio & Benjamin Herman, de Michiel Borstlap Band en RYMDEN (Terneuzen (2de weekend juni); Middelburg (3de weekend juni). Het festival **Generations** in Apeldoorn presenteert op 21 september onder anderen het Amsterdam Art Orchestra onder leiding van Marike van Dijk en het Peter Beets Trio. En tot slot het Groningse festival **Rockit!** (9 november). Daar treden onder anderen Ambrose Akinmusire, Meshell Ndegeocello en het Teis Semey Quintet op.

Belgische deelnemers concours B-Jazz bekend

TB-Project en het Tomer Cohen Trio zijn geselecteerd voor deelname aan het concours B-Jazz. Ze kwamen tijdens drie voorrondes in maart als beste van negen Belgische bands naar voren. De Belgen krijgen tijdens het concours het gezelschap van vier internationale bands. De B-Jazz International Contest vindt in september plaats tijdens het festival Jazz in 't Park in Gent.

JAZZSTANDARDS

SWEET GEORGIA BROWN

Meer en meer gebruikt men tegenwoordig Kunstmatige Intelligentie (AI), voor allerlei doeleinden. Dus waarom ook niet eens AI inzetten voor een artikel over een jazzstandard?

Welnu, daar gaan we. Ik gaf het systeem de opdracht: 'schrijf een artikel over de jazzstandard Sweet Georgia brown'. In enkele seconden wist Chat GPT onder meer te melden dat het 'om een vrolijk en swingend nummer gaat'. Verder zou een van de bekendste opnamen van het stuk afkomstig zijn van 'jazzsaxofonist en bandleider Benny Goodman'. Vervolgens gaf ik de opdracht: 'geef een harmonische analyse van de jazzstandard Sweet Georgia brown'. Ook daar wist het systeem wel raad mee. Afgezien van wat algemeenheden zou het gaan om een 'harmonische structuur (...) gebaseerd op een eenvoudig en repetitief akkoordenschema dat vaak wordt aangeduid als een 'rhythm changes' progressie'. En: 'het nummer begint meestal met een intro-akkoord als Bb7, gevolgd door een opeenvolging van akkoorden die typisch C7, F7 en Dm7 bevatten'. Dat klinkt allemaal heel geleerd, maar helaas is het totale onzin. Dat klarinettist Benny Goodman voor saxofonist wordt aangezien, valt nog mee. Ze hadden er in elk geval geen violist van gemaakt. De opmerkingen over het akkoordenschema echter raken kant noch wal.

AI verschaft algemeenheden, maar ook keiharde desinformatie. Wie over een jazzstandard wil schrijven, moet dus gewoon ouderwets zelf aan de slag. En zo hoort het ook...

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Een bladmuziekuitgave van 'Sweet Georgia brown'.

Georgia claimed her

De song 'Sweet Georgia brown' werd in 1925 geschreven door de African-American componist Maceo Pinkard, samen met bandleider-violist Ben Bernie en tekstschrijver Kenneth Casey. De tekst handelt over een pittig meisje, dat kennelijk vele mannen om haar pink windt:

[A] No gal made has got a shade on Sweet Georgia Brown,
two left feet, oh, so neat, has Sweet Georgia Brown!
[B] they all sigh, and want to die, for Sweet Georgia Brown!
I'll tell you just why, you know I don't lie, not much:

[A] it's been said she knocks 'em dead, when she lands in town!
since she came, why it's a shame, how she cools them down!
[C] Fellers she can't get, must be fellers she ain't met!
Georgia claimed her, Georgia named her, Sweet Georgia Brown!

De vorm is A-B-A-C, in regels van elk acht maten. Een bijzonderheid is dat de eerste regel van [B] qua melodie gelijk is aan de eerste regel van [A], zij het op een andere toonhoogte. Bij [C] verloopt de melodie echt anders.

Achter de wat raadselachtige slotzin schuilt het verhaal dat componist Ben Bernie van het parlementslid Brown uit Georgia had vernomen dat diens in 1911 geboren dochter middels een verklaring door het parlement dezelfde naam had gekregen als de Staat, vandaar: 'Georgia claimed her, Georgia named her'.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Vrolijk swingen

Eén ding moet je AI nageven: de opmerking dat het om een vrolijk, swingend nummer gaat, klopt. Niet alleen hebben The Beatles 'Sweet Georgia brown' in 1962 opgenomen, samen met zanger Tony Sheridan, ook gebruikt het basketbalteam 'Harlem Globetrotters' het stuk als clublied.

Instrumentaal wordt 'Sweet Georgia brown' doorgaans in snelle tempo's gespeeld, soms zelfs extreem snel. Reeds de oudst bekende opname, op een van de eerste geluidsfilms met muziek, door het **Roosevelt Hotel Orchestra** van componist Ben Bernie zelf, gaat in een voor die tijd redelijk pittig tempo:

<https://tinyurl.com/4budsdzw>

De saxofonisten Benny Carter en Coleman Hawkins namen het stuk op in hun Europese jaren (1935) met gitarist

Django Reinhardt, in swingstijl:

<https://tinyurl.com/3ra4uvuz>

Angstaanjagend is het tempo van pianist **Oscar Peterson** (ca. 340 tellen per minuut), die daarvoor twee bassisten aan het werk zette, Ray Brown en Niels Henning Østed Pedersen:

<https://tinyurl.com/232jcr9y>

Dezelfde Peterson liet ook een symfonieorkest onder leiding van filmcomponist John Williams schrikken:

<https://tinyurl.com/2xdjrx4z>

Wat rustiger ging het in 1980 bij **Benny Goodman** (als AI trouwens had opgelet, had het kunnen ontdekken dat het zwarte stuk hout waar hij op speelt een klarinet is):

<https://tinyurl.com/mv5zxwfp>

Een flinke portie bigband-energie wordt ontketend door de band van **Count Basie**, in een arrangement van Sammy Nestico:

<https://tinyurl.com/bddhba5x>

Vocalisten

Diverse vocalisten hebben dit liedje gezongen. Een opname uit 1932 van **Bing Crosby** laat horen hoe muziek op het snijvlak van jazz en entertainment in die tijd klonk:

<https://tinyurl.com/2hm54tt9>

Meestal wordt 'Sweet Georgia brown' met de nodige humor uitgevoerd. Zo maakte **Anita O' Day** er een theatrale act van, met een dikke knipoog:

<https://tinyurl.com/36mt5yjn> en:

<https://tinyurl.com/22fum2sv>

Ella Fitzgerald ging in het lied vrolijk tekeer, met het Duke Ellington-orkest:

<https://tinyurl.com/mrxbksnm>

vervolg in de rechterkolom...

Vehikel voor improvisaties

'Sweet Georgia brown' is een interessant vehikel voor improvisaties. Niet alleen het AI-systeem, ook iemand die het stuk niet kent, wordt in de eerste maat meteen op een dwaalspoor gezet. Het begint op een F-akkoord (F7 om precies te zijn), maar wie denkt dat het stuk in F staat, komt bedrogen uit, want de hoofdtoon is As majeur. Dat merk je pas als in maat dertien eindelijk het As-akkoord verschijnt, de tonica (het akkoord op de grondtoon). Regel voor regel wordt naar de tonica toe gewerkt, elke vier maten verschijnt een volgend akkoord. 'No gal made', enz.: op een F-akkoord; 'Two left feet', enz.: op een Bes-akkoord; 'They all sigh', enz.: op een Es-akkoord en ten slotte valt 'I'll tell you just why' op de tonica (het As-akkoord). Aan deze akkoordprogressie liggen regels van de harmonieleer ten grondslag. Volgens die regels dient de spanning die een van de tonica verwijderd akkoord oplevert te worden opgelost en dat kan via een of meer opeenvolgende akkoorden. In 'Sweet Georgia brown' gaat dit via een keten van dominantseptiemakkoorden, kortweg een 'dominantenketen', een techniek die reeds bij Bach bekend was.

Het meisje 'Sweet Georgia brown' heeft veel in beweging gezet, niet alleen op het amoureuze vlak.

Contrafacten

De melodie van 'Sweet Georgia brown' is grotendeels vanuit het akkoordenschema opgezet. Het is niet zo'n grote stap om een alternatieve melodie, een contrafact, te bedenken. Pianist **The Ionious Monk** hanteerde in 'Bright Mississippi' een eenvoudige, maar effectieve opzet: de afzonderlijke akkoordtonen worden na elkaar gespeeld, afwisselend van hoog naar laag en van laag naar hoog:

<https://www.youtube.com/watch?v=JPFILND85Wo>

Trompettist **Clifford Brown's** variant bestaat uit enkele korte frasen, afgewisseld met drumbreaks. Dit 'Sweet Clifford' raast in een flink tempo van 340 tellen per minuut voorbij:

<https://www.youtube.com/watch?v=K2qyb3EOByo>

Trompettist **Miles Davis** ten slotte schreef 'Dig' over de akkoorden van 'Sweet Georgia brown', met een echte bebopmelodie:

https://www.youtube.com/watch?v=cUcj_vPwKEI

Stuurstof

Net als een aantal andere standards biedt 'Sweet Georgia brown' stuurstof waarmee (al dan niet beginnende) muzikanten vaardigheden kunnen ontwikkelen, hier in het bijzonder het improviseren over een dominantenketen. Doordat in 'Sweet Georgia brown' de akkoorden niet dicht achter elkaar zitten, heb je vier maten de tijd om mogelijkheden te verkennen. Zoiets komt van pas bij andere standards, zoals 'Perdido', 'I got rhythm', of 'Scrapple from the Apple', waarin vergelijkbare dominantenketens voorkomen.

Sowieso kom je bij het studeren op een jazzstandard regelmatig harmonische wendingen tegen die je ook in andere standards ontmoet. Saxofonist en jazzdocent Bunky Green zei daarom ooit: 'It is all one big tune'.

Het meisje 'Sweet Georgia Brown' heeft veel in beweging gezet, niet alleen op het amoureuze vlak.

Ruud Bergamin

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

EUROJAZZ DISCOS NO. 242**ERIC INEKE DISCOGRAPHY**

Wist u dat Eric Ineke ooit een plaat maakte met Casey & The Pressure Group, de studioformatie van toetsenist Cees Schrama? Of dat hij drumt op een album van het cabaretduo Neerlands Hoop? Het is te vinden in de discografie die Gerard Bielderman van zijn platenoeuvre maakte. Het boekwerkje verscheen in maart als nummer 242 in de reeks Eurojazz Discos en werd samengesteld met hulp van Eric Ineke zelf en onze medewerker Jan J. Mulder. Het platenoverzicht telt een honderdvijftigtal sessies, 'live' of in de studio opgenomen. De eerste geboekstaafde sessie is uit 1968; de laatste dateert van oktober 2023.

Op een handvol producties na, betreffen de vermeldingen jazzalbums. "Ik heb in de jaren zeventig wel wat studiowerk gedaan, maar ik had nooit de behoefte om mij daar op toe te leggen. Als bijverdiende kwam het wel goed uit. Jazz spelen was en is voor mij het belangrijkste", zegt Eric Ineke daarover. Een curieus voorbeeld van dat studiowerk is een obscure single van The Buggies uit 1971. De groep uit Den Bosch staat op de hoesfoto, maar is op de plaat niet te horen. De 'zang' is van Peter Koelewijn en Freddy Haayen, Eric Ineke drumt, de pianopartij is van Cees Schrama en/of Harry van Hooff en Piet-Hein Venning speelt bas.

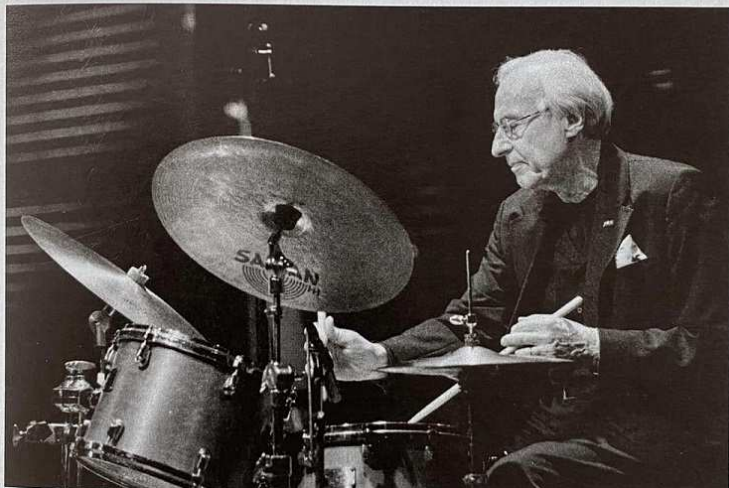
Een bijzondere herinnering heeft Eric Ineke aan het album 'Bluebird' dat hij in oktober 1988 als lid van het Rein de Graaff Trio met saxofonist Charles McPherson en vibrafonist Dave Pike voor Timeless in Monster opnam: "McPherson en Pike hadden niets voorbereid en dus speelden we tot vier uur 's nachts alleen maar uptempi. Pike lag tussendoor zuchtend en steunend op een sofa en McPherson was continu op zoek naar het juiste riet. Met alleen Dave Pike zijn we later met het trio van Rein de Graaff nog apart terug gekomen (in november 1988; red.) om voor de balans in het repertoire wat langzamere stukken op te nemen. Het is gelukkig toch nog een goeie plaat geworden."

[vervolg in de rechterkolom...](#)

EUROJAZZ DISCOS No.242

ERIC INEKE

DISCOGRAPHY

compiled by
Gerard Bielderman

Gevraagd naar zijn favorieten stipt Ineke eerst de opnames met zijn eigen JazzXpress aan: "Alle opnamen van mijn JazzXpress zijn goed en klinken goed. De opnames werden gemaakt door Marius Beets en die weet precies hoe ik het wil hebben." En verder denkt hij met genoeg terug aan albums met Al Cohn, Dexter Gordon, Jimmy Raney, George Coleman, het Rein de Graaff/Dick Vennik Quartet, Baritone Explosion, Free Fair + 8, het Ben van den Dungen/Jarmo Hoogendijk Quintet, Doug Webb, David Liebman, Toots Thielemans/Rob Franken, het Rob Madna Trio, het Ferdinand Povel/Rob Madna Trio, het Pinheiro/Ineke/Cavalli Trio, het Scott Hamilton Quartet, het Steve Nelson Trio en Common Ground. "En ook de opnamen van Chet Baker (uit november 1979 en gemaakt in de VARA-studio; red.) en die van het Frans Elsen/Piet Noordijk Septet (uit 1972 en 1973; red.) behoren tot mijn favorieten. Die zijn qua sound en sfeer eveneens goed." Tevens wil hij zijn twee verzamelplaten niet onvermeld laten, waarvan 'Swinging, Boppin' And Burnin' ter gelegenheid van zijn 75ste verjaardag verscheen. "De discografie is tot nu toe compleet en ik ben er erg blij mee", zegt Eric Ineke. Er zullen nog wel aanvullingen of aanpassingen komen, vermoedt hij: "Je moet toch altijd blijven updaten."

Hans van Eeden

Meer info:

<http://gerardsdiscos.jimdo.com>

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

BARNEY WILEN (1937 – 1996)

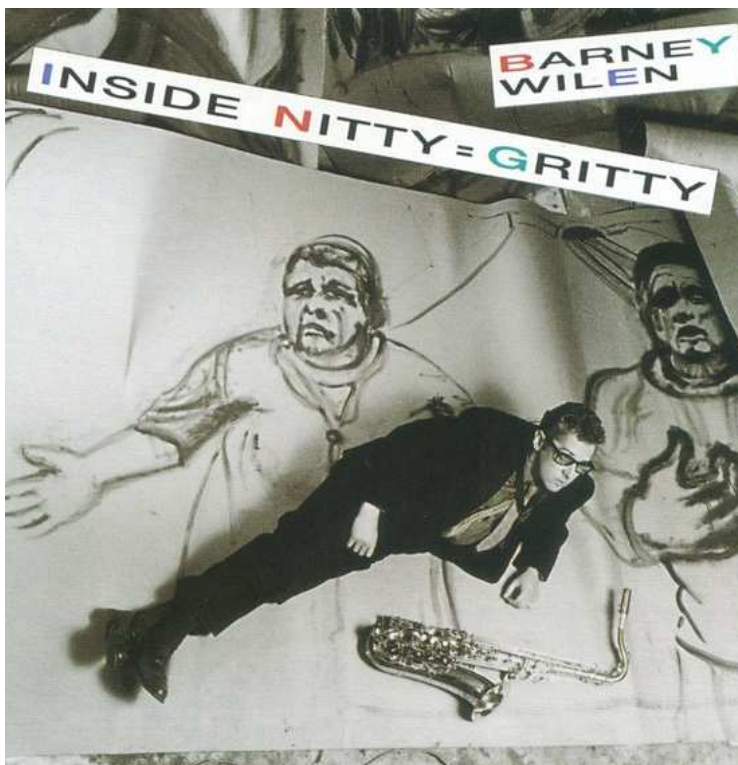
De Frans-Amerikaanse jazzmuzikant Barney Wilen speelt op zijn platen doorgaans tenor- en sopraansax. Bij uitzondering neemt hij de alt- en baritonsax ter hand. Hij was van alle muziekmarkten thuis. Wij vertellen het verhaal van zijn leven en muziek in drie delen. In deze Jazzflits volgen we zijn spoor tot en met het jaar 1960. Luistert u om te beginnen eens naar zijn compositie 'Triste again', van het album 'La Note Bleue': <https://tinyurl.com/5738fxft>

De muzikale loopbaan van Barney Wilen is grofweg als volgt samen te vatten. Van 1953 tot 1961 is hij vooral in Club Saint-Germain in Parijs te vinden. In 1957 speelt Wilen een enkele keer bij trompettist Miles Davis. Soms is hij een periode niet creatief en verdwijnt hij voor enkele maanden. Zijn experimentele free jazzperiode loopt van 1966 tot 1972. Het is de opstandige periode met de gebeurtenissen van mei 1968. Wilen ziet free jazz als een esthetische vernieuwing, niet als gevolg van een sociale revolutie. Met zijn 'revival bop' van 1982 tot 1984 kent Wilen een timide terugkeer naar de jazz uit zijn eerste periode. Het is muziek in de geest van de saxofonisten Lester Young of Sonny Rollins. Vanaf 1987 staat hij dankzij het album 'La Note Bleue' opnieuw in de schijnwerpers.

In 2006 verscheen het filmdocument 'Barney Wilen, the rest of your life', (55 min.), onder regie van Stéphane Sinde. Met getuigenissen van Jacques Thollot, Laurent de Wilde, Marie Möör. Archie Shepp zegt in de film: 'Maybe in the end he was more black than he was white'.

Bekijk de film hier:
<https://tinyurl.com/yftnbf9n>

Barney's zoon, Patrick Wilen (°Bazel, 30.08.1960) beheert de nalatenschap zorgvuldig via 'The Estate of Barney Wilen & The Barney Wilen Foundation'.
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Barney Wilen op een platenhoes uit 1993.

Bernard Jean Wilen werd geboren op 4 maart 1937 in Nice. Zijn vader Charles Wilen (1894-1966) was tandarts, een Amerikaanse Jood uit New York. Zijn moeder Marie-Paule (1910-2005) was een hertogin, afkomstig uit een aristocratische Russische familie, later behorend tot de monegaskische bourgeoisie. Barney's grootmoeder was bevriend met de Zwitsers-Franse dichter Blaise Cendrars (1887-1961) en de Nederlandse schilder Kees van Dongen (1877-1968); die woonde sinds 1949 in Monaco. Barney's moeder toonde weinig begrip voor de talenten van haar zoon. Het was Blaise Cendrars die Barney aanmoedigde om muzikant te worden.

In 1939, bij het uitbreken van de oorlog, verhuist het gezin naar het Amerikaanse Arizona. Van oom Jesse krijgt Barney een altsax als verjaardagsgeschenk. Hij studeert muziek bij een zekere Mr. Sperry. Ook speelt hij mee in een familieorkest: Le Cousin's Orchestra. 'Standards' van Cole Porter en George Gershwin kan hij vlot reproduceren. Als teenager luistert Barney al naar de jazzradio. Het doet hem beseffen dat jazz kunst is. In 1946 is het gezin terug in Nice. Voor zijn vrienden is Barney voortaan 'den Amerikaan'.

Beluister hier het album live-album 'Barney' (1959):
<https://tinyurl.com/3dbf479y>

De muzikaal vroegrijpe Barney bezocht als elfjarige het Nice Jazzfestival. Dat werd van 22 tot 28 februari 1948 voor de eerste keer gehouden en ontwikkelde zich rap tot het eerste festival met internationale betekenis. Hugues Panassié (1912-1974) had de artistieke leiding. Schrijver Yannick Bruynoghe (1924-1984) noteerde de volgende Belgische delegatie: pianist Jean Leclère et son Orchestre: Herman Sandy (trompet), Jacques Pelzer (altsax), Bobby Jaspas (tenorsax), Sadi (vibrafoon), Toots Thielemans (gitaar), Victor Geets (bas) en Geo Steene (drums). Barney Wilen hoorde ze en concludeerde: "The Belgians can play that black American music, so it is possible".
[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

In maart **1953** verkent Barney de jazz-clubs in Parijs. In de lente van dat jaar wint hij in de Franse hoofdstad met pianist Pierre Franzino (1932-1998) en basist Paul Rovère de Eerste Prijs bij de amateur-orkesten in de categorie 'Coupe Cool', organisatie Hot Club de France. Tijdens zijn Parijs' verblijf jamt Barney in club Le Tabou met pianist Henri Renaud (1925-2002) en de Amerikaanse gitarist Jimmy Gourley.

Na zijn terugkeer in Nice wordt hij door zijn ouders gestimuleerd om rechten te studeren. Van april tot juni werkt hij aan het fameuze baccalauréat en slaagt. In zijn thuisstad speelt hij in de Hot Club de Nice met zijn Modern Jazz Quintet. 'Bernie's tune' is een favoriet nummer, toen populair door de Pacific-versie uit augustus 1952 van baritonsaxofonist Gerry Mulligan en trompettist Chet Baker. Helemaal kent zijn formatie matig succes. De muziek in de aan Hugues Panassié geassocieerde Hot Clubs is meer geliefd. Enkele vrienden knappen een leegstaande wijnkelder op tot hun club. Jazz Hot beschrijft in **1954** hun succes: 'wel honderd 'blue jeans' van tussen de 14 en 25 jaar zingen mee op 'Tasty pudding'.

In oktober 1954 onderbreekt Barney zijn rechtenstudie en trekt nog eens naar Parijs bij Henri Renaud in de Ringside. Bop-pers die in Parijs vertoeven worden zijn muzikale vrienden: Jimmy Gourley, Jean-Marie Ingrand, Jean-Louis Viale, Pierre Michelot, Bobby Jaspar, Bud Powell en Kenny Clarke. Barney maakt op baritonsax indruk in Le Tabou. Hij wordt in andere clubs uitgenodigd: Le Boeuf sur le Toit, La Rose Rouge en Club Saint-Germain. Amerikaanse muzikanten op doorreis doen geregeld een beroep op Barney, hij heeft ook een Amerikaans paspoort en is perfect tweetalig.

Vanaf 1954 is Barney Wilen met diverse formaties opgenomen. We vlechten hierna de informatie daarover door de tekst:

(1) 26 oktober 1954 – 'Roy Haynes Band', Barney Wilen (BW) met Jay Cameron, Henri Renaud, Jimmy Gourley, Joe Benjamin en Roy Haynes.

(2) Op 4 november 1954 is BW in een Henri Renaud Quintet in Brussel, opnamen voor de radio INR, met Jimmy Gourley, Benoît Quersin en Jean-Louis Viale, en daarna een concert in La Rose Noire. Opnamen op een 'private acetate'.

(3) 10 januari 1955 – 'Jay Cameron's International Sax-Band', met vier saxofonisten, BW, Bobby Jaspar, Jean-Louis Chautemps, Jay Cameron, met Henri vervolg in de rechterkolom...

Barney Wilen in de documentaire 'BW. The rest of your life'.

Renaud, Benoît Quersin en Jean-Baptiste 'Mac Kac' Reilles. Op deze plaat drie composities van Nederlanders: 'Blue Note' van Jerry van Rooyen en 'Rosy' en 'Static Test' van Rob Pronk (Swing 33.341).

In januari **1955** roepen Barney's ouders hem terug naar Nice. Die ontnemen hem zijn saxofoon. Om de familale rust te bewaren herneemt hij zijn rechtenstudie.

Op 29 januari 1956 vertegenwoordigt het Barney Wilen Quartet de Franse jazz tijdens het San Remo Jazz Festival. Hij had deelgenomen zonder de toelating van zijn ouders, maar was wel geslaagd in zijn rechtenstudie. Barney was de ouderlijke berispingen beu en in november 1956 verlaat hij het ouderlijk huis in Nice en komt naar Parijs.

(4) 4 en 7 december 1956 – John Lewis & Sacha Distel, 'Afternoon in Paris', met beurtelings het duo Percy Heath en Connie Kay of Pierre Michelot en Kenny Clarke (Atlantic SD 1267).

Van **1956** tot 1959 is Barney Wilen geboekt in Club Saint-Germain. De club werd in 1948 opgericht door schrijver-jazztrompettist Boris Vian (1920-1959) en zijn vrienden. Die spiegelde zich aan de Birdland of Minton's in New York. In Club Saint-Germain was de attractie in 1956-1957 tenorsaxofonist Allen Eager (1927-2003). In Parijs begon Eager altsax te spelen, want hij kon het tenorwerk overlaten aan Barney. In juni 1957 speelde Eager in Le Caméléon (op een avond kreeg hij daar bezoek van filmster Marlon Brando, die was in Frankrijk voor de opnamen van de film 'Le bal des maudits').

In **1957** is BW veel bij Sacha Distel (1933-2004), René Urtreger, Maurice Vander, Gilbert Rovère en Al Levitt. In november 1957 treedt hij op met pianist Martial Solal. In een poll van het blad Jazz Hot komt BW dat jaar op de vierde plaats bij de Franse tenorsaxofonisten.

Op 4 januari 1957 vierden Frank Ténot en Daniel Filipacchi in Club Saint-Germain de duizendste uitzending van hun radioprogramma: 'Pour ceux qui aiment le jazz'. Het wordt uitgezonden op Europe 1 en had lange tijd 'Camp meetin' van saxofonist Don Wilkerson als herkenningsmelodie (18 juni 1962, Blue Note 4107, met gitarist Grant Green). Belgische jazzfans zijn opgegroeid met dat veelbeluisterd jazzprogramma. BW zit met deze 'Camp meetin' in zijn hoofd als hij zijn compositie 'Triste again' lyrisch vertolkt op het album 'La Note Bleue'.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

(5) 7 en 11 januari 1957 – Barney Wilen, 'Tilt', de eerste sessie met Maurice Vander, Benoît Quersin en Al Levitt, de tweede met Jacky Cnudde, Gilbert 'Bibi' Rovère (1939-2007) en Charles Saudrais. 'Tilt' is Wilen's eerste plaat als leider, hij is nog geen twintig. In de studio is hij ietwat onwennig vergeleken met zijn live-optredens in Club Saint-Germain.

(6) lente 1957 – 'Barney Wilen Quartet/Quintet', met saxofonist Hubert Fol, de Nederlandse pianist Nico Bunink (1936-2001), Lloyd Thompson, Al Levitt (Gilde du Jazz J-1239, Fresh Sound 048). Bunink kwam in 1954 naar Parijs, trok in 1959 naar Amerika en keerde in 1973 terug naar Amsterdam.

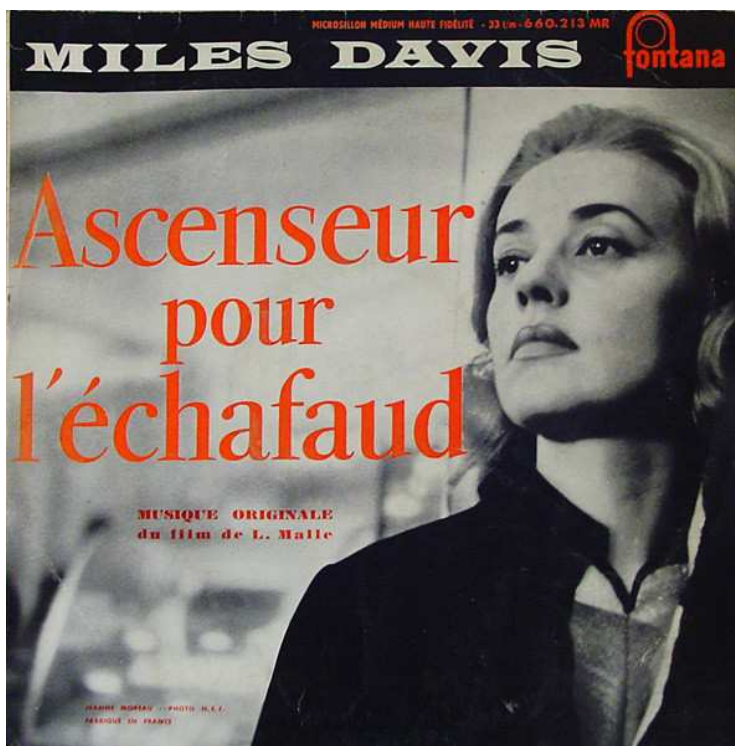
Tussen 1957 en 1964 verbleef pianist Bud Powell (1924-1966) voor langere perioden in Parijs.

(7) 1957 – Earl Bud Powell, 'Groovin' At The Blue Note, 1959-1961', BW speelt op één nummer mee, 'How high the moon', waarschijnlijk 1957, met Dizzy Gillespie, Pierre Michelot en Kenny Clarke. Pablo 2310-972 plaatst dit nummer in Club Saint-Germain. Het nummer werd vrijgegeven door het Cecilia Powell Heritage. Op 15 november 1957 speelt Bud Powell te Brussel in La Rose Noire met bassist Benoît Quersin en drummer Rudy Frankel.

Op 29 november 1957 arriveert trompettist Miles Davis op de luchthaven van Orly. Hij was voor drie weken geboekt in Club Saint-Germain.

(8) zaterdag 30 november 1957 – 'Miles Davis and Barney Wilen Quartet' – concert in de Olympia, met René Urtreger (°1934), Pierre Michelot en Kenny Clarke (Fresh Sound 1135). Urtreger gebruikte opnamen van dat Olympia concert op zijn 'Collection Privée – Extraits de Concerts Inédits'.

(9) 4 en 5 december 1957 - Miles Davis, 'Ascenseur Pour l'Echafaud'. De muzikanten spelen tijdens het afdraaien van de film in Le Poste Parisien Studio, waardoor geen montage nodig is. De muziek is voor Louis Malle's film, met in de hoofdrol Jeanne Moreau (1928-2017). Miles Davis was toen 31, en Wilen pas 20, met René Urtreger, Michelot en Clarke. Miles was al eens in Salle Pleyel te Parijs op 8 mei 1949, in het Tadd Dameron Quintet. Hij had in Frankrijk naam gemaakt met zijn reeks 'Cookin', 'Relaxin', 'Steamin' en 'Workin'-platen uit 1956. Bij zijn terugkeer in 1957 was Davis nog steeds verliefd op zangeres Juliette Gréco. Ook René's zus Jeannette Urtreger was veel in de buurt van Miles. vervolg in de rechterkolom...

De hoes van Ascenseur pour l'échafaud (Fontana Records).

In 2019 zijn opnamen van 7 december 1957 gevonden van Miles Davis, met Wilen, Urtreger, Michelot en Clarke, in de studio Buttes Chaumont. Het zouden de oudste bekende televisie-opnamen zijn van Miles Davis. Producer van de show was Jean-Christophe Averty. De opnames werden ontdekt in het INA (Institut National de l'Audiovisuel) in Saint-Rémy-l'Honoré.

In 1959 werd het luisterspel 'Der Tod des James Dean' van de Duitse schrijver Alfred Andersch (1914-1980) voor de eerste keer uitgezonden op de SWF-radio. Vijf nummers met Miles Davis en Barney Wilen uit het album 'Ascenseur pour l'Echafaud' waren hierin te horen (Philips 47-172).

(10) 8 december 1957: 'Miles Davis Quintet – The Complete Amsterdam Concert'. Kaartjes kostten twee tot vijf gulden om Davis, Wilen, Urtreger, Michelot en Clarke te kunnen beluisteren. Organisator was Paul Acket in samenwerking met de Vararadio (Lone Hill 10141).

Op vrijdag 20 december 1957 is Miles Davis met Wilen, Urtreger, Michelot en Clarke te Brussel in de Patria Schouwburg (Broekstraat). Het sextet van trompettist Herman Sandy (1921-2020) speelt het voorprogramma: Constant Letellier (tenorsax), Roger Asselberghs (baritonsax), Willy Albimoor (piano), Paul Dubois (bas), Johnny Peret (drums) en zangeres Yetty Lee. In **1958** krijgt BW een Prijs Django Reinhardt van de Académie du Jazz in Parijs.

(11) 1958 – 'Martial Solal Et Son Grand Orchestre', BW speelt in een saxsectie met George Grenu (altsax) en William Boucaya (bassax), in Parijs (Swing LDM 30.099, Fresh Sound 980).

(12) 13 en 14 februari 1958 - 'Jazz Sur Seine', BW met Milt Jackson op piano, Percy Heath (bas) en Kenny Clarke (drums). Producer Marcel Romano bracht die equipe bijeen.

In mei 1958: Wilen in Club Saint-Germain met violist Stéphane Grappelli. Ook daar in juli, november met Martial Solal, Paul en Gilbert Rovère, René Urtreger en Kenny Clarke. Sommige schrijvervolg op de volgende pagina linksboven...

vers beweren dat er opnamen bestaan van Barney Wilen met Miles Davis, gemaakt in mei 1958 in New York. Dat is pertinent onjuist.

(13) juli 1958 – Donald Byrd/Barney Wilen, 'Jazz In Camera', filmproject in Parijs met Jimmy Gourley, Walter Davis (piano), Doug Watkins (bas) en Al Levitt (drums).

Op donderdag 10 juli 1958 is BW geboekt voor het Festival Mondial Du Jazz Knokke Le Zoute. Op de affiche ongeveer dezelfde artiesten als in Cannes: Dizzy Gillespie, Stan Getz, Donald Byrd, Bobby Jaspar, Bobby Timmons, Doug Watkins, Art Taylor, Roger Guérin, Martial Solal en Kenny Clarke.

(13 a) Van 8 tot 13 juli 1958 ging in Cannes het Jazzfestival door met op 11 en 12 juli het Concert du Jazz Moderne. Vandaar de compilatieplaat 'Jazz Sur La Croisette – Cannes 1958' met één nummer Donald Byrd en Bobby Jaspar (11 juli) en twee nummers met Barney Wilen (12 juli). De RTF maakte opnamen.

(14) 13 juli 1958 – Stan Getz, Coleman Hawkins, Guy Lafitte, Don Byas en Barney Wilen, met een ritmesectie bestaand uit Martial Solal, Arvell Shaw en J.C. Heard. Die vijf saxofonisten spelen als 'Tenor Conclave' op twee nummers (Europa Jazz EJ-1008).

In januari **1959** publiceert Jazz Hot andermaal een poll: Wilen wint bij de tenorsaxofonisten, hij is vijfde bij de baritonsaxofonisten. 21 februari 1959: Barney Wilen Quintet speelt tijdens het San Remo Jazzfestival.

(15) 17 april 1959 – 'Un Témoin Dans La Ville', BW met Kenny Dorham, Duke Jordan, Paul Rovère, Kenny Clarke. BW schreef twaalf composities voor de film van Edouard Molinaro, met Lino Ventura, over hoe een getuige moet verdwijnen in het nachtelijk Parijs. Van 1 tot 7 april 1960 werd de film gedraaid in het Rembrandt Theater in Eindhoven.

(16) april 1959 – 'Andy And The Bey Sisters', met Kenny Dorham, Barney Wilen, Paul Rovère, Kenny Clarke (Blue Moon 1634).

(17) 24 en 25 april 1959 – 'Barney', zijn tweede plaat als leider, live Club Saint-Germain, met Kenny Dorham, Duke Jordan, Paul Rovère, Daniel Humair, Barney enkele keer op sopraansax – met hierop zijn favoriete 'Besame mucho' dat hij regelmatig in zijn speellijst opneemt.

(18) 24 en 25 april 1959 – Barney Wilen Quintet, 'More From Barney At The Club Saint-Germain' (RCA 73421 544222). vervolg in de rechterkolom...

In mei 1959 is Wilen weer te vinden in club Le Chat qui Pêche (uit die periode dateert een foto van Bud Powell, Barney Wilen, Eric Peters en G.T. Hogan. Voor de liefhebber nu te koop voor 315 euro). In dezelfde maand wint Barney Wilen de luisteraarspoll van radiozender Europe 1.

Zwitser Flavio Ambrosetti (1919-2012) was rijk en eigenaar van een autobandenfabriek in Lugano. Af en toe nodigde hij jazzvrienden uit voor wat plaatopnamen:

(19) 27 juni 1959 – Lars Gullin, 'The Liquid Moves Of Lars Gullin', BW op 'Out of bush', Gullin (baritonsax), Flavio Ambrosetti (altsax), George Gruntz (piano), Eric Peters (bas) en Pierre Favre (drums), Studio RSI in Lugano, Zwitserland (ook op Flavio Ambrosetti, Anniversary, Enja 9027).

(20) 4 juli 1959, Barney Wilen Quartet, 'Newport '59'. BW is uitgenodigd voor het Amerikaans Newport Jazzfestival. Zijn pianiste is Toshiko Akiyoshi, bassist is Tommy Bryant (de broer van pianist Ray) en Roy Haynes (drums) (Fresh Sound 165). Akiyoshi is geboren op 12 december 1929. Ze is nog onder ons en is nu 94.

Na zijn optreden op het Newport Jazz Festival 1959 verlengt Wilen zijn Amerikaanse verblijf voor enkele opnamen in de filmwereld.

(21) maandag 27 juli 1959 – Thelonious Monk Quintet, 'Les Liaisons Dangereuses', met Charlie Rouse, BW, Monk, Sam Jones, Art Taylor. Filmregisseur Roger Vadim was aanwezig in de studio. Monk vond geen tijd voor nieuwe nummers, vandaar stukken die goed in de vingers zaten, Nola Penthouse Sound Studios, New York.

(22) 28 en 29 juli 1959 – 'Art Blakey and the Jazz Messengers featuring Barney Wilen, Les Liaisons Dangereuses', met Lee Morgan, Bobby Timmons, Duke Jordan, Jymie Merritt. Blakey zocht een vervanger voor de vertrokken Hank Mobley, Barney Wilen krijgt de rol, Nola Studios, niet in Parijs zoals soms foutief vermeld. David Meeker in zijn boek 'Jazz in the Movies' vermeldt enkele passages met trompettist Kenny Dorham. Het is een aparte luisterstudie over welke opnamen van de drie sessies voor de film gebruikt werden. Sommige opnamen zijn in de film gebruikt, maar nooit op plaat uitgebracht.

(23) 7 november 1959 – Earl Bud Powell, 'Cookin' At Saint-Germain, 1957-1959', Wilen niet in 1957, alleen in 1959. Van dat november concert bestaan televisieopnamen met Clark Terry, Barney Wilen, Bud Powell, Pierre Michelot en Kenny Clarke. Sim Copans stelde de musici voor.

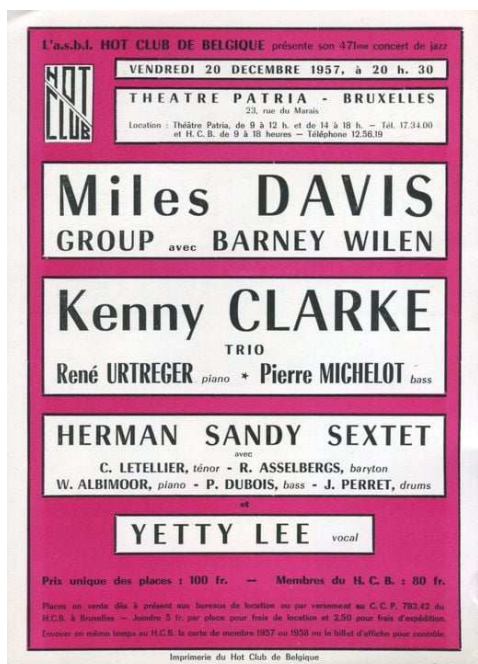
(24) november-december 1959 – Bud Powell, 'Parisian Thoroughfares', Powell en Wilen met gasten (Pablo 2510-976).

(25) 12 december 1959 – Bud Powell, 'Shaw Nuff', BW, Powell, Michelot, Clarke, voor producer Don Schlitten (Xanadu 5167, Xanadu 102). Ook als 'Bud In Paris'.

(26) 18 december 1959, Art Blakey & The Jazz Messengers, 'Paris Jam Session', met Lee Morgan, Wayne Shorter, Powell vervangt Bobby Timmons en Jymie Merritt. Wilen is gastspeler op twee nummers, in Théâtre des Champs Elysées, producer Marcel Romano (Fontana 680207).

Eind jaren vijftig reist BW naar het Zweedse Stockholm. Hoewel ik die niet terugvind in de Zweedse jazzdiscografie zouden opnamen bestaan van jamsessies van Barney Wilen met pianist Rune Ofverman (1932-2013) en trombonist Ake Persson (1932-1975).

Barney Wilen verhuist in **1960** noodgedwongen naar het Zwitserse Bottmingen in de buurt van Bazel. Dat was niet geheel vrijwillig: toen Barney's vrouw Doris in augustus 1960 de kraamafdeling van het ziekenhuis verliet met zoon Patrick-vervolg op de volgende pagina linksboven...

Op 20 december 1957 is Barney Wilen in Brussel met Miles Davis.

Charles, vond ze Barney geveeld door verslavende middelen. Het werd een kortstondig huwelijk. De Zwitserse Yvonne Wilen (°15.07.1933, Bazel) is nu 90 jaar oud. Ze was kunstschilderes en Doris was haar naam als mannequin in Parijs in de jaren zestig.

Barney zou Duits leren om zijn werkterrein uit te breiden in het Duitstalige taalgebied.

21 februari 1960: Barney Wilen & Bud Powell Trio, Jazzfestival San Remo.

Op 18 maart 1960 is Wilen met een kwartet in het Kongresshaus in Zürich.

Van 26 tot 29 mei 1960 speelt hij tijdens het Jazzfestival in Frankfurt. In september treffen we hem in Le Chat qui Pêche met de Belgische pianist Francis Coppeters (1930-1990), Eric Peters (bas) en Eberhard Stengel (drums).

18 oktober 1960 speelt Barney Wilen op het Jazzfestival in Bologna, Teatro Duse.

(27) 25 november 1960 – 'Four Brothers', vier saxofonisten, Lucky Thompson, Barney Wilen, Helmut Brandt, Bent Jaedig, kwartet van pianist Roland Kovac, met drummer Ruud Pronk (1931-2016), Funkhaus Hamburg.

Erik Carrette
(wordt vervolgd in Jazzflits 419)

PS Yves Buin schreef in 2011, 'Blue Melody', een monografie over Barney Wilen: 'Barney mérite une pleine reconnaissance'. Pierre Genty schreef een thesis over Wilen voor de Université de Paris, Sorbonne, juli 2003.

JAZZ IN BEELD

SCOTT HAMILTON

Nog tot en met 2 mei toert saxofonist Scott Hamilton door Nederland met Rein de Graaff (piano), Marius Beets (bas) en Eric Ineke (drums). Op 22 april werd een uitstapje over de grens gemaakt naar de Hnita Jazz Club in Heist-op-den-Berg. **Jean Schoubs** was bij het concert en maakte de bovenstaande foto's. Er liggen nog drie concerten in het verschiet. Twee in Amsterdam (30 april en 2 mei; Bimhuis) en een in Zierikzee (1 mei).

JAZZWEEK TOP DRIE

22 april 2024

1 Snorre Kirk

Top Dog
(Stunt)

2 Black Art Jazz Collective

Truth To Power
(HighNote)

3 One for All ft. George Coleman

Big George
(Smoke Sessions)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Ralf Jacobs, Peter J. Kortens, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Milan Popov, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot. **Webbeheerder:**

Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

AANKOMST OP SCHIPHOL

The Dutch Swing College Band (27 november 1960).
(Foto: Hugo van Gelderen)

Zangeres Ella Fitzgerald en pianist Oscar Peterson
(24 april 1964). (Foto: Hugo van Gelderen)